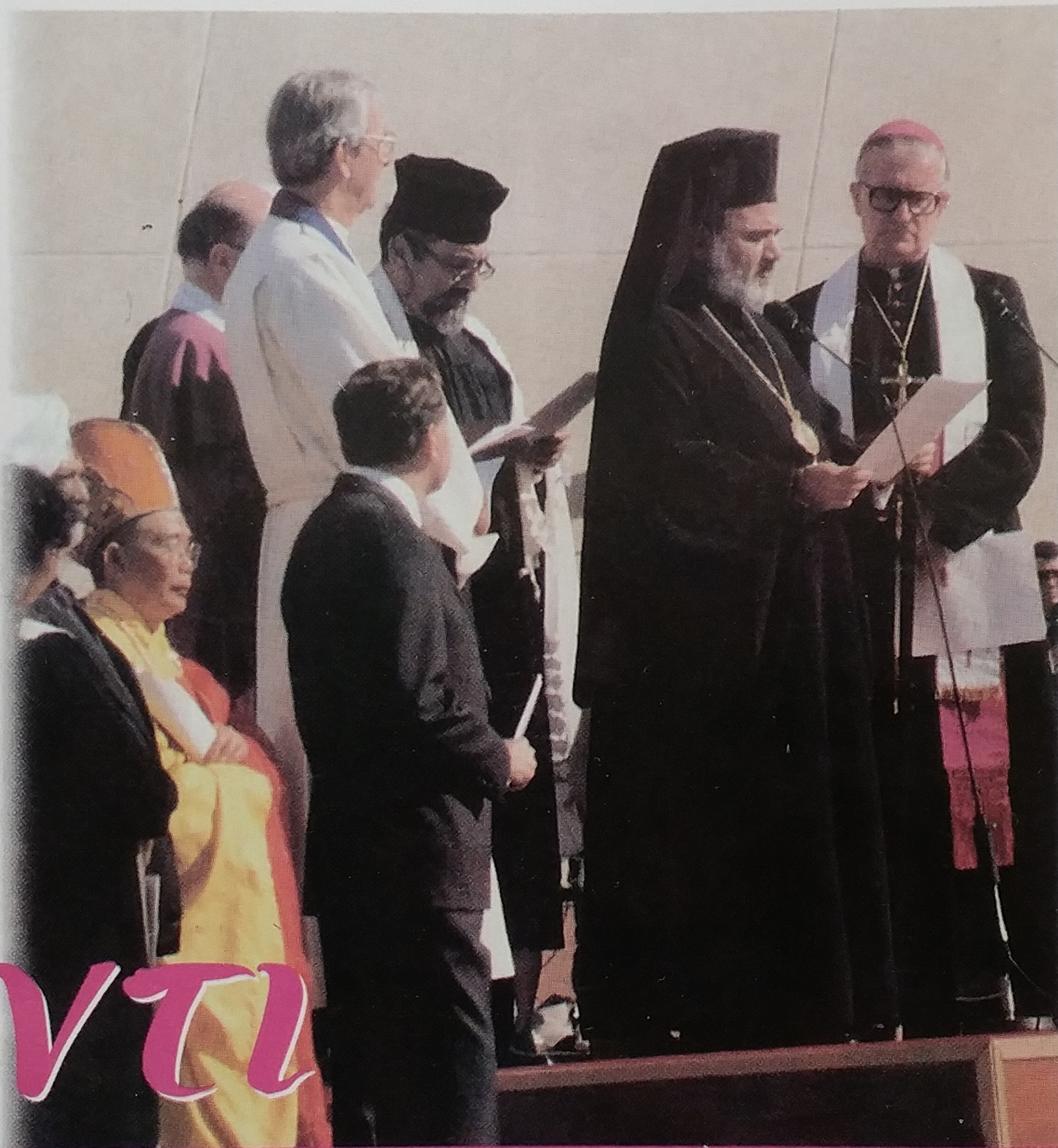
ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Θεολόγου - Φιλολόγου

αντι ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Ἔκδοσις

Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος

«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»

ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ι. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Θεολόγου - Φιλολόγου

ΑΝΤΙΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

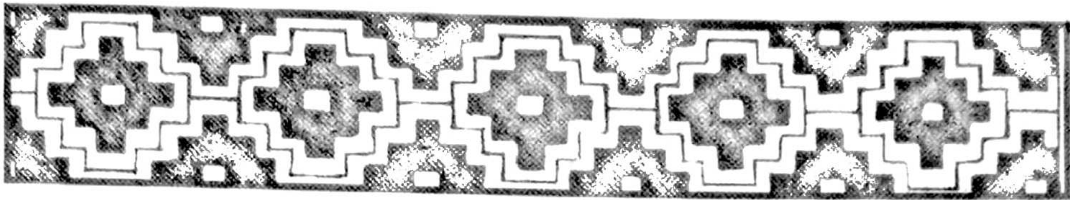

ΕΚΔΟΣΙΣ Β΄

Ἔκδοσις
Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος
«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»

ΑΘΗΝΑΙ 2005

Ἔκδοσις
Ὀρθοδόξου Ἱεραποστολικῆς Ἀδελφότητος
«Ο ΣΤΑΥΡΟΣ»
Ζωοδόχου Πηγῆς 44, 106 81 Ἀθῆναι
τηλ. 210 / 3805539

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ὁ Οἰκουμενισμός, συνονθύλευμα ὅλων τῶν δογμάτων καὶ ὅλων τῶν θρησκειῶν, παναίρεσις καὶ πανθρησκεία ἐν ὀνόματι δῆθεν τῆς ἀγάπης, τῆς ἀδελφοσύνης, τῆς ἑνότητος, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς προόδου τῶν λαῶν, εἶνε ἡ δολιώτερη, ὅπως ὁ Δούρειος ἵππος, καὶ ἡ ἐπικινδυνότερη γιὰ τὴν Ὀρθοδοξία κίνησις τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ παγκοσμιοποίησις, ἡ νέα τάξις πραγμάτων, ἡ νέα ἐποχὴ συμπορεύονται μὲ τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ ὑπηρετοῦνται ἀπ᾽ αὐτόν.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 2003 ὑπῆρξαν ἰδιαίτερες οἰκουμενιστικὲς ἐξάρσεις καὶ ἔγινεν ἀρκετὸς θόρυβος γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γι᾽ αὐτὸ καὶ ἐμεῖς γράψαμε ἀντιοικουμενιστικὰ ἄρθρα, τὰ ὁποῖα δημοσιεύθηκαν στὸν «Ὀρθόδοξο Τύπο» καὶ διαβάστηκαν μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον. Ἐκφράσθηκε δὲ ἡ ἐπιθυμία ν᾽ ἀναδημοσιευθοῦν σὲ τεῦχος μὲ τὸν τίτλο «Ἀντιοικουμενιστικά», γι᾽ αὐτὸ καὶ ἐκδόθηκε τὸ παρὸν τεῦχος.

Οἱ φίλοι ἀναγνῶστες ἂς διαβάσουν τὸ τεῦχος μὲ προσοχὴ καὶ ἂς τὸ διαδώσουν σὲ ἄλλους, γιὰ νὰ

ἔχουν ἐπιχειρήματα πρὸς ἀντιμετώπισι τῶν οἰκουμενιστῶν, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται ὡς ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης, ἐνῷ εἶνε προδότες τῆς Πίστεως, ἄνευ τῆς ὁποίας ἀληθινὴ ἀγάπη δὲν ὑπάρχει. Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε οἰκουμενικός, ζητεῖ νὰ ἀγκαλιάση ὅλους τοὺς ἀνθρώπους μὲ ἀληθινὴ ἀγάπη, δὲν εἶνε οἰκουμενιστικός, δὲν ἀγκαλιάζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ ψευδοαγάπη, ἡ ὁποία φθάνει μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἐγκρίνη καὶ αἴσχη. Οἱ οἰκουμενισταὶ Προκαθήμενοι Ἐκκλησιῶν μὲ τὰ παραδείγματα ζωῆς των δείχνουν πόση σχέσι ἔχουν μὲ τὴ χριστιανικὴ πίστι, τὴ χριστιανικὴ ἀγάπη καὶ τὴ χριστιανικὴ ἠθική, ἐπίσης μὲ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ὁποίων εἶνε διάδοχοι...

Κάντζα Ἀττικῆς 15 Ἰουνίου 2004,
ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου,
κραταιοῦ πολεμίου τῶν αἱρετικῶν.

Νικόλαος Ἰω. Σωτηρόπουλος

1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΤΕΡΟΔΟΞΟΥΣ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος σὲ ὁμιλία του κατὰ τὸν κατανυκτικὸ ἑσπερινὸ τῆς Τυρινῆς ξέσπασε σὲ σφοδρὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν πιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντιτίθενται στοὺς συγχρωτισμοὺς τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, καὶ μάλιστα τοὺς Παπικούς. Ὁ Μακαριώτατος ὡμίλησεν ὡς ὑπέρμαχος τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, γιὰ νὰ μὴν ἀπομονώνεται, ὅπως εἶπεν, ἡ Ὀρθοδοξία, γιὰ νὰ μὴ κατηγοροῦνται οἱ ἡγέτες της ὡς φανατικοί, ὡς ταλιμπάν, καὶ γιὰ νὰ προβάλλεται ἡ Ὀρθοδοξία. Ἔπλεξε δὲ τὸ ἐγκώμιο τοῦ μεγάλου προμάχου τῆς Ὀρθοδοξίας Ἐπισκόπου Ἐφέσου ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, διότι κατὰ τὴν Σύνοδο Φερράρας – Φλωρεντίας ἀνέπτυξε συντριπτικὴ ἐπιχειρηματολογία ἐναντίον τῶν Παπικῶν.

Ἀγαποῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Καὶ τὸν ἀγαποῦμε μὲ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἁγνὴ ἀγάπη, ὄχι μὲ κοσμικὴ καὶ ἰδιοτελῆ ἀγάπη. Ἀγαποῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὸν θαυμάζουμε γιὰ τὸ χάρισμα τοῦ λόγου του,

μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπέκτησε λόγο, ποὺ πολλὲς φορὲς ἐνοχλεῖ χριστομάχους καὶ ἐκκλησιομάχους ἄρχοντες τοῦ τόπου, δημοσιογράφους, ψευτοδιανοουμένους καὶ ἄλλους. Ἐπίσης ἐκτιμοῦμε τὴ δραστηριότητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Εἶνε ἀεικίνητος, ἀκάματος.

Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἀγαποῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ θέλουμε τὸ καλό του, καὶ ὑπεράνω τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἀγαποῦμε τὴν Ἐκκλησία καὶ θέλουμε τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας, γι᾽ αὐτὸ δὲν κολακεύουμε τὸν Μακαριώτατο, ἀλλὰ τὰ καλά του δικαίως ἐπαινοῦμε καὶ τὰ σφάλματά του δικαίως ἐπικρίνουμε, ἔστω καὶ ἂν οἱ ἐπικρίσεις προκαλοῦν δυσαρέσκειες καὶ πικρίες. Ὑπενθυμίζουμε τὸν θεόπνευστο λόγο: **«Κρείσσους ἔλεγχοι ἀποκεκαλυμμένοι κρυπτομένης φιλίας. Ἀξιοπιστότερά εἰσι τραύματα φίλου ἢ ἑκούσια φιλήματα ἐχθροῦ»** (Παροιμ. 27:5-6).

Κατ᾽ ἀρχήν, Μακαριώτατε, εἴμεθα καὶ ἐμεῖς ὑπὲρ τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ὄχι δὲ μόνο γιὰ νὰ προβληθῇ ἡ Ὀρθοδοξία καὶ διαλάμψη ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διαφωτισθοῦν καὶ μετανοήσουν καὶ ἐγκαταλείψουν τὶς κακοδοξίες τους καὶ σωθοῦν οἱ ἑτερόδοξοι, οἱ αἱρετικοί.

Πολλὲς δὲ φορὲς ἔγιναν διάλογοι μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Καὶ στὶς ἡμέρες μας ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἔγινε διάλογος μὲ τοὺς Παπικούς. Ἀλλὰ τί ἀπέδωσεν ὁ διάλογος; Μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον! Οἱ Παπικοὶ δὲν ὑποχώρησαν σὲ καμμία δογματικὴ κακοδοξία τους,

δὲν ἐγκατέλειψαν καμμία καινοτομία καὶ αἵρεσί τους. Ὁ Πάπας δὲν παραιτήθηκε ἀπὸ καμμία ὑπερφίαλη ἀξίωσί του, οὔτε ἀπὸ τὸ ἀνόητο καὶ γελοῖο ἀλάθητό του, ἐνεργεῖ δὲ καὶ προβάλλεται ὡς θρησκευτικὸς πλανητάρχης.

Ὄχι δὲ μόνο δὲν προέκυψεν ὠφέλεια ἀπὸ τὸν διάλογο μὲ τοὺς Παπικούς, ἀλλὰ καὶ προέκυψε ζημία εἰς βάρος τῶν Ὀρθοδόξων. Στὸ Μπάλαμαντ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993 οἱ ἐκπρόσωποι τῶν 9 ἀπὸ τὶς 15 Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ὑπέγραψαν ἐπαίσχυντη συμφωνία, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ὀρθοδοξία δὲν ἔχει τὴν μοναδικότητα ὡς Ἐκκλησία. Δὲν εἶνε ἡ *«Μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία»*, ὅπως ὁμολογοῦμε μὲ τὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὁ Παπισμὸς εἶνε Ἐκκλησία, ἀδελφὴ Ἐκκλησία, καὶ μάλιστα μὲ προτεραιότητα καὶ προβάδισμα ἔναντι τῆς Ὀρθοδοξίας! Ὡμιλήσατε ποτέ, Μακαριώτατε, δημοσίως καὶ ἐπισήμως γι' αὐτὴ τὴν προδοσία, ποὺ συντελέσθηκε στὶς ἡμέρες μας στὸ Μπάλαμαντ τοῦ Λιβάνου στὰ πλαίσια τοῦ διαλόγου Ὀρθοδόξων καὶ Παπικῶν;... Ὁ ἀτελέσφορος καὶ ἐπιζήμιος διάλογος μὲ τοὺς Παπικοὺς σκανδάλισε τοὺς εὐσεβεῖς καὶ διήρεσε τοὺς Ὀρθοδόξους σὲ ἐνωτικοὺς καὶ ἀνθενωτικούς. Ἐπιτυχία καὶ αὐτὸ τοῦ Παπισμοῦ. Μία μόνον ὠφέλεια προκύπτει ἀπὸ τὰ συνέδρια καὶ τοὺς διαλόγους μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Οἱ μετέχοντες σ' αὐτὰ κάνουν ὡραῖα ταξείδια σὲ διάφορες χῶρες, τρώγουν καὶ πίνουν σὲ πλούσια

τραπέζια, διαμένουν σὲ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα καὶ διασκεδάζουν τὴν ἀνία τους!...

Γιὰ νὰ ἔχῃ νόημα ὁ διάλογος, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰλικρινὴς διάθεσι καὶ ἀπὸ τὶς δύο πλευρές, ἀλλιῶς ὁ διάλογος εἶνε μάταιος. Ἀλλ' ὑπάρχει εἰλικρινὴς διάθεσι ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Παπικῶν; Ὄχι βεβαίως. Ἀντὶ εἰλικρινείας ὑπάρχει πονηρία. Τρανὴ δὲ ἀπόδειξι τούτου, τρανοτάτη, εἶνε ἡ συντήρησι ἀπὸ τὸν Πάπα καὶ ἡ ἐπέκτασι τῆς Οὐνίας.

Γιὰ νὰ ἔχῃ νόημα ὁ διάλογος, οἱ μετέχοντες σ' αὐτὸν πρέπει νὰ εἶνε πρόσωπα κατάλληλα. Ἀλλ' ἐκπληρώνεται αὐτὸς ὁ ὅρος ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Ὀρθοδόξων; Ὅλοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων στὸν διάλογο εἶνε ἱκανοὶ καὶ εὐσεβεῖς θεολόγοι καὶ ζηλωταὶ τῆς Πίστεως; Ἐκπροσωποῦν ἐπαξίως τὴν Ὀρθοδοξία; Καὶ ποιός τοὺς ὁρίζει ὡς ἐκπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας στὸν διάλογο; Μερικοὶ βεβαίως εἶνε κατάλληλοι. Ἀλλ' ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, εἶνε ἀκατάλληλοι. Καὶ τοὺς ὁρίζουν γιὰ τὸν διάλογο συνήθως οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μὲ πρωτοστάτη τὸν ἀρχιοικουμενιστὴ Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐγκωμιάσατε, Μακαριώτατε, τὸν ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό. Ἀλλ' ἐρωτοῦμε: Μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν στὸν διάλογο ὑπῆρξε κατὰ τὶς ἡμέρες μας ὅμοιος τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ; Ὁ πρώην Φλωρίνης Αὐγουστῖνος εἶνε σύγχρονη πατερικὴ μορφή, καὶ

περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους ἀπολαύει τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ πιστοῦ λαοῦ, πλήρους ἐμπιστοσύνης. Σεῖς, Μακαριώτατε, τοῦ πλέξατε τὸ ἐγκώμιο περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἐγκωμιαστάς του. Ἀλλ' ἐρωτοῦμε: Ὡρίσθηκε ἢ θὰ ὡριζόταν ποτὲ γιὰ τὸν διάλογο πρόσωπο σὰν τὸν Αὐγουστῖνο; Νὰ εἰποῦμε τὴν πικρὴ ἀλήθεια: Ἀκραιφνεῖς Ὀρθόδοξοι, ζηλωταὶ τῆς Πίστεως καὶ ἀγωνισταὶ θεωροῦνται ἀκατάλληλοι γιὰ τὸν διάλογο. Καὶ θεωροῦνται κατάλληλοι γιὰ τὸν διάλογο πρόσωπα σὰν τὸν Αὐστραλίας Στυλιανό. Αὐτὸς θεωρήθηκε κατάλληλος καὶ γιὰ τὴν προεδρία τῶν Ὀρθοδόξων στὸν διάλογο...

Πρὸ ἐτῶν σὲ θεολογικὸ συνέδριο στὴν Ἱερὰ Μονὴ Πεντέλης, ὅπου μετὰ τὶς εἰσηγήσεις ἀκολουθοῦσε συζήτησι, εὐσεβὴς θεολόγος, ἐγκρατὴς τῆς Θεολογίας, ἀνήκων στὴ θρησκευτικὴ Κίνησι τοῦ π. Αὐγουστίνου, σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Καὶ ἀμέσως στὸ Προεδρεῖο ἐπῆλθε διαταραχὴ μεγάλη. Ἀρχιερεῖς καὶ καθηγηταί, ποὺ κάθονταν στὶς ἕδρες, διαταράχθηκαν σὰν νὰ κάθονταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα! Καὶ ὅπως οἱ δικασταὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως δικαστικῆς ἀποφάσεως, κοίταζαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ ψιθύριζαν μεταξύ τους: «Καντιωτικός, Καντιωτικός! Νὰ τὸν ἀφήσωμε νὰ μιλήσῃ;»...

Αὐτὴ εἶνε ἡ δημοκρατία καὶ ἡ δικαιοσύνη στὸ θρησκευτικὸ χῶρο, καὶ μ' αὐτὴ τὴ δημοκρατία καὶ

τὴ δικαιοσύνη γίνονται συνέδρια καὶ διάλογοι.

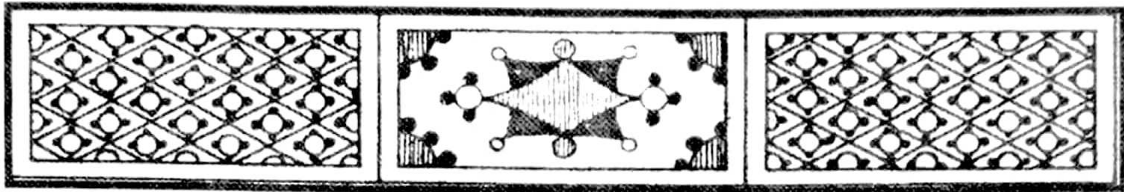
Ἐπαναλαμβάνουμε, Μακαριώτατε, ὅτι κατ' ἀρχὴν εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν ἐκπληροῦνται οἱ ἀπαραίτητοι γιὰ τὸν διάλογο ὅροι, καὶ ἀντὶ ὠφελείας προκύπτει ζημία, ὁ πιστὸς λαὸς δὲν ἐγκρίνει τὸν διάλογο. Τέτοιος διάλογος, ὅπως αὐτὸς μὲ τοὺς Παπικούς, ὁμοιάζει μὲ τὸν διάλογο, ποὺ ἔκανε ἡ Εὔα μὲ τὸν ὄφι τὸν ἀρχαῖο, τὸν Διάβολο καὶ Σατανᾶ, διάλογο, ποὺ στοίχισε τὴ μεγάλη συμφορὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Τὴν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς, Μακαριώτατε, ποὺ ἐπιτεθήκατε λάβρως ἐναντίον τῶν ἀποδοκιμαζόντων τὰ «σῦρ' τα - φέρ' τα» μὲ τοὺς αἱρετικούς, καὶ ὑπερμαχήσατε τοῦ διαλόγου μὲ αὐτούς, καλὸ θὰ ἦταν νὰ σκεφθῆτε ἐπικαίρως καὶ τὸν διάλογο τῆς Εὔας μὲ τὸν ὄφι, κατόπιν τοῦ ὁποίου ἔγινε ἡ ἔξωσι ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου καὶ θρηνοῦσε.

Μακαριώτατε! Ἐλπίσαμε σὲ σᾶς. Καὶ δὲν θέλουμε νὰ μᾶς ἀπελπίσετε. Τὸ θέμα τῆς Πίστεως εἶνε τὸ πρῶτο. Καὶ σᾶς θέλουμε ἀκραιφνῆ καὶ αὐστηρὸ

᾿Ορθόδοξο ἡγέτη. Μὴν ὑπολογίζετε, ἂν ἀλλότριοι τῆς Πίστεως σᾶς χαρακτηρίσουν φανατικὸ καὶ ταλιμπάν. Φέρετε γενναίως τὸν ὀνειδισμὸ τοῦ Χριστοῦ! Τὸ κριτήριο τῆς ἀληθείας εἶνε ὁ πιστὸς λαός. Καὶ ὀφείλετε νὰ λαμβάνετε σοβαρῶς ὑπ᾿ ὄψιν τὸ φρόνημα καὶ τὸ αἴσθημα τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὄχι τῶν κοσμικῶν, τῶν μεγάλων μαζῶν, ποὺ ἔχουν μεσάνυχτα στὰ πνευματικὰ θέματα. Σᾶς δηλώνουμε σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως: Δὲν ἔχουμε ἐμπιστοσύνη σὲ ἐκκλησιαστικοὺς ἡγέτες, ποὺ περιφρονοῦν καὶ θέτουν σὲ δυσμένεια καὶ ποικιλοτρόπως διώκουν ἀγωνιζομένους ᾿Ορθοδόξους, καὶ ἀγκαλιάζουν ἀδιαφόρους «᾿Ορθοδόξους» καὶ ἑτεροδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους. Δὲν πιστεύουμε σὲ διαλόγους, στοὺς ὁποίους τὴν ᾿Ορθοδοξία «ἐκπροσωποῦν» πρόσωπα τύπου ᾿Αρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ. Δὲν πιστεύουμε σὲ διαθρησκειακὲς συναντήσεις. **«Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; Τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;»** (Β΄ Κορ. 6:14-15). Ἔπαυσαν νὰ κάνουν ἐντύπωσι τὰ λόγια τῆς Γραφῆς; ᾿Αποδοκιμάζουμε, μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μας, τὸν Οἰκουμενισμὸ ὡς παναίρεσι καὶ πανθρησκεία. ᾿Αποδοκιμάζουμε τοὺς οἰκουμενιστάς, φανεροὺς καὶ κρυφούς. ῾Ο Οἰκουμενισμὸς συμπορεύεται μὲ τὴν παγκοσμιοποίησι, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ σὲ παγκόσμια δικτατορία καὶ καταστροφή. Μακαριώτατε, εἶσθε ᾿Αρχιεπίσκοπος, ἀλλ᾿ ὡς ᾿Αρχιεπίσκοπος δὲν εἶσθε

τὸ πᾶν, καὶ ἡ Ὀρθοδοξία δὲν εἶνε ὑπόθεσι ἀποκλειστικῶς δική σας, εἶνε ὑπόθεσι ὅλου τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἶνε ὁ φύλαξ τῆς Πίστεως, καὶ ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν ζῶσα Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Γι' αὐτὸ προσέξετε, κατὰ τὸ λόγο τοῦ Ἀποστόλου, τὸ **«πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας»** (Α΄ Τιμ. 3:15).

2. Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΑΘΗΤΟΝ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Οἱ οἰκουμενισταὶ κατηγοροῦν ἐμᾶς τοὺς ἀντι-οικουμενιστάς, ὅτι εἴμεθα ἐναντίον τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἀλλ' ἡ κατηγορία εἶνε συκοφαντία. Διότι κατ' ἀρχὴν δὲν εἴμεθα ἐναντίον, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ διαλόγου. Καὶ ὄχι μόνο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἀλλὰ μὲ κάθε ἄνθρωπο. Ἀγαποῦμε τὸν διάλογο. Καὶ τὸν ἀγαποῦμε ὄχι μόνον ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλληνες. Οἱ πρόγονοί μας οἱ φιλόσοφοι διαλέγονταν γιὰ τὴν εὕρεσι καὶ τὴν κατοχύρωσι τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ὀρθοῦ. Περίφημοι εἶνε οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος. Καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ Χριστός, διαλεγόταν. Καὶ ὄχι μόνο μὲ καλοπροαιρέτους, ἀλλὰ καὶ μὲ κακοπροαιρέτους καὶ ἐχθρούς. Περιφημότατοι εἶνε οἱ διάλογοι τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸ Νικόδημο καὶ τὴ Σαμαρείτιδα. Καὶ οἱ Ἀπόστολοι, στόματα Χριστοῦ, καὶ οἱ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, οἱ Πατέρες καὶ διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας, διαλέγονταν. Καὶ κάθε πιστὸς διαλέγεται, συζητεῖ μὲ καλοὺς καὶ μὲ κακούς, μὲ ὁμοφρονοῦντες καὶ μὲ ἀντιφρονοῦντες.

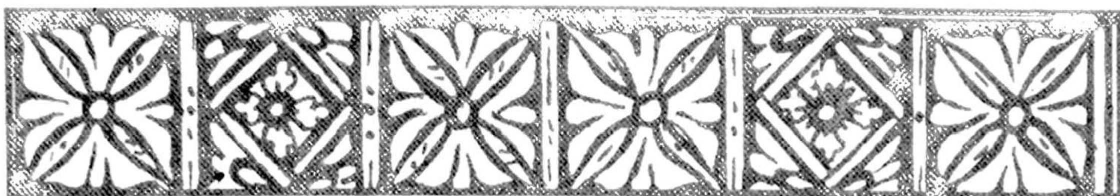

᾿Αλλὰ δὲν διαλέγεται συνεχῶς, δὲν συζητεῖ ἀκαταπαύστως. Ὅταν διαπιστώνῃ ἀνειλικρίνεια, πείσμονα ἀντίδρασι καὶ ἐσκεμμένη διαστρέβλωσι τῆς ἀληθείας, διακόπτει τὸν διάλογο, παύει τὴ συζήτησι ὡς ἄκαρπη καὶ ἐπιβλαβῆ.

Μὲ τοὺς Παπικοὺς ἔγινε διάλογος ἐπὶ δεκαετίες. Καὶ τί ὠφέλησε; Τίποτε! Οἱ Παπικοὶ δὲν ὑποχώρησαν οὔτε σὲ μία δογματικὴ καινοτομία καὶ κακοδοξία τους. Διάλογος ἄκαρπος. Καὶ ὄχι μόνον ἄκαρπος, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβής. ᾿Αναφέρουμε μία μόνο βλάβη, τὴν ἐπαίσχυντη εἰς βάρος τῆς ᾿Ορθοδοξίας συμφωνία τοῦ Μπάλαμαντ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993. Σύμφωνα μὲ τὴν κατάπτυστη ἐκείνη συμφωνία, ἡ ᾿Ορθοδοξία δὲν εἶνε ἡ μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ ᾿Εκκλησία!... Καὶ ἐνῷ ὁ ἐπὶ δεκαετίες διάλογος μὲ τοὺς Παπικοὺς ὄχι μόνο δὲν ὠφέλησεν, ἀλλ᾿ ἀπέβη καὶ ἐπιζήμιος, οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς ᾿Εκκλησίας καὶ οἱ ὁμόφρονές τους θέλουν τὴ συνέχισι τοῦ διαλόγου.

Εἴμεθα κατ᾿ ἀρχὴν ὑπὲρ τοῦ διαλόγου. ᾿Αλλὰ μὲ τοὺς Παπικοὺς εἰδικῶς ὑπάρχει λόγος, ἐξ αἰτίας τοῦ ὁποίου ὁ διάλογος οὔτε νὰ συνεχισθῇ πρέπει,

ἀλλ' οὔτε νὰ ἀρχίση ἔπρεπε. Ποῖος ὁ λόγος; Τὸ ἀλάθητο τοῦ Πάπα. Στὰ θέματα τῆς Πίστεως οἱ Προφῆτες καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἦταν ἀλάθητοι. Μετὰ δὲ τοὺς Προφῆτες καὶ τοὺς Ἀποστόλους κανεὶς δὲν ἔχει τὸ ἀλάθητο. Καὶ Χρυσόστομος ἂν εἶνε κανείς, ἐνδέχεται νὰ κάνη λάθος, ἀλλ' ὄχι βεβαίως ἐκ προθέσεως. Μετὰ τοὺς Προφῆτες καὶ τοὺς Ἀποστόλους στὰ θέματα τῆς Πίστεως τὸ ἀλάθητο δὲν ἔχει τὸ ἄτομο, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία. Ὅπως ἔγραψε ὁ Παῦλος στὸν Ἐπίσκοπο Τιμόθεο, ἡ Ἐκκλησία εἶνε ὁ στῦλος καὶ τὸ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας (Α' Τιμ. 3:15). Ἀφοῦ δὲ ὁ Πάπας διακηρύσσει, ὅτι αὐτός, ἕνα ἄτομο, ἔχει τὸ ἀλάθητο, τί νόημα ἔχει ὁ διάλογος μὲ τοὺς Παπικούς; Ἀφοῦ ὁ Πάπας εἶνε ἀλάθητος, τότε ἀσυζητητὶ ὁ Παπισμὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἡ Ἐκκλησία, ἡ δὲ Ὀρθοδοξία εἶνε πλάνη, αἵρεσι! Ἂν οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπιθυμοῦν διάλογο μὲ νόημα, ὄχι ἀκατάσχετη φλυαρία καὶ ματαιολογία, τότε ὡς ἀπαραίτητο ὅρο γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ διαλόγου ἔπρεπε καὶ πρέπει νὰ θέσουν τὴν ἐκ τῶν προτέρων παραίτησι τοῦ Πάπα ἀπὸ τὴν ὑπερφίαλη ἀξίωσί του, ὅτι αὐτὸς εἶνε ἀλάθητος, ἤ, τουλάχιστον, ὡς πρῶτο θέμα κατὰ τὸν διάλογο νὰ θέσουν καὶ νὰ συζητήσουν τὸ γελοῖο αὐτὸ δόγμα τοῦ ἀλαθήτου τοῦ Πάπα. Καὶ ἂν μὲν ὁ Παπισμὸς ἀποπτύση τὸ γελοῖο δόγμα του, τότε νὰ συνεχισθῇ ὁ διάλογος, ἀλλιῶς νὰ σταματήση. Τέρμα στὸ κουβεντολόϊ!...

3. ΕΧΟΥΝ ΑΓΑΠΗ ΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ;

Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἁγιωτάτης Ὀρθοδοξίας, ἐμφανίζονται ὡς ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ κορυφαία ἀρετὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἡ σύνοψις καὶ ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι θέλουμε νὰ μᾶς ἀγαποῦν, προπάντων νὰ μᾶς ἀγαποῦν, καὶ ὅλοι ἀναγνωρίζουμε τὴν ὑπεροχὴ καὶ τὸ ἀνυπέρβλητο μεγαλεῖο τῆς ἀρετῆς τῆς ἀγάπης. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ οἰκουμενισταί, πρὸς ὑποστήριξι τῶν οἰκουμενιστικῶν σκοπῶν καὶ ἀντιλήψεών τους, ἐπικαλοῦνται τὴν ἀγάπη, καὶ κατὰ κόρον ὁμιλοῦν περὶ ἀγάπης. Λιγώτερο μίλησε περὶ ἀγάπης ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, καὶ ὁ συνθέτης τοῦ ὕμνου τῆς ἀγάπης, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, καὶ περισσότερο ὁμιλοῦν περὶ ἀγάπης οἱ οἰκουμενισταί. Παπᾶς τοῦ Ἐξωτερικοῦ, πειθήνιο ὄργανο ἀρχιοικουμενιστοῦ ἐπισκόπου του, ἔφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ κηρύξῃ στὸ ἐκκλησίασμα τοῦτο τὸ ἀπίστευτο: Λένε, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης εἶνε ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης. Λάθος! Ἐμεῖς εἴμαστε οἱ μα-

θηταὶ τῆς ἀγάπης, ποὺ ἀγκαλιάζουμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὄχι ἐκεῖνος, ποὺ ἔγραψε νὰ μὴ δεχώμεθα τοὺς ἑτεροδόξους στὸ σπίτι μας, καὶ νὰ μὴ τοὺς λέμε, Χαίρετε... Ὁ ἀχρεῖος αὐτὸς παπᾶς ἔκανε τὸν ἑαυτό του ἀνώτερο ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Ἰωάννη, ἐπειδὴ ὁ Ἀπόστολος συνέστησεν αὐστηρὴ στάσι ἀπέναντι τῶν αἱρετικῶν διδασκάλων (Β΄ Ἰωάν. 10-11). Καὶ συνέστησεν αὐστηρὴ στάσι ὄχι βεβαίως ἀπὸ μῖσος πρὸς τοὺς αἱρετικούς, ἀλλ' ἀπὸ μῖσος πρὸς τὴν αἵρεσι, ἀγάπη δὲ πρὸς τοὺς αἱρετικούς, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς πιστούς. Πρὸς μὲν τοὺς αἱρετικοὺς γιὰ νὰ τοὺς βοηθήση μὲ τὴν αὐστηρὴ στάσι νὰ συναισθανθοῦν τὴν πλάνη τους καὶ νὰ μετανοήσουν, πρὸς δὲ τοὺς πιστοὺς γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξη ἀπὸ τὴν αἵρεσι καὶ τὴ συνενοχὴ μὲ τοὺς αἱρετικούς.

* * *

Εἶνε πραγματικῶς ὁ Οἰκουμενισμὸς κίνημα ἀγάπης; Εἶνε πραγματικῶς οἱ οἰκουμενισταὶ ἄνθρωποι τῆς ἀγάπης; Ὄχι βεβαίως. Δὲν ἔχουν οἱ οἰκουμενισταὶ ἀγάπη, ἀλλ' ἐπίφασι ἀγάπης. Ἡ Ἁγία Γραφὴ ὁμιλεῖ γιὰ ἀγάπη ἀνυπόκριτη. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀγάπη ὑποκριτική. Οἱ Ἀπόστολοι ἀποδείκνυαν σωστοὺς τοὺς ἑαυτούς των **«ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ»,** μὲ ἀγάπη ἀνυπόκριτη (Β΄ Κορ. 6:6). Οἱ Ἀπόστολοι ἐπίσης συνιστοῦσαν: **«Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος».** Ἡ ἀγάπη νὰ εἶνε ἀνυπόκριτη (Ρωμ. 12:9). Οἱ οἰκουμενισταὶ ἔχουν ὑποκριτικὴ ἀγάπη.

῾Ο κατὰ κόρον λόγος τους περὶ ἀγάπης εἶνε ἁπλῶς ἀγαπολογία, φλυαρία περὶ ἀγάπης.

Μήπως μὲ τὴν κρίσι, ποὺ ἐκφέρουμε, ἀδικοῦμε τοὺς οἰκουμενιστάς; ῾Η ἀδικία κατὰ τὴν ῾Αγία Γραφὴ εἶνε μεγάλο κακό, ἀποκλείει τοὺς ἀδίκους ἀπὸ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. **«῎Αδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι»**, λέγει ὁ ᾿Απόστολος (Α΄ Κορ. 6:9). Δὲν ἀδικοῦμε τοὺς οἰκουμενιστάς, ὅταν σ᾿ αὐτοὺς ἀποδίδωμε ψεύτικη ἀγάπη. Τὴν κρίσι μας γι᾿ αὐτοὺς στηρίζουμε σὲ ἀποδείξεις.

Κατ᾿ ἀρχὰς πρέπει νὰ εἰποῦμε, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶνε μὲν ἡ κορυφαία τῶν ἀρετῶν, ἀλλὰ τῆς ἀγάπης καὶ κάθε ἀρετῆς λογικῶς προηγεῖται ἡ ἀλήθεια τῆς Πίστεως. Τονίζουν συχνὰ οἱ οἰκουμενισταὶ τὸ Γραφικό, ὅτι **«ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί»** (Α΄ ᾿Ιωάν. 4:8,16). ᾿Αλλὰ γιατί δὲν τονίζουν καὶ τὰ Γραφικά, ὅτι ὁ Χριστός, ὁ σαρκωμένος Θεός, εἶνε **«ἡ ἀλήθεια»** (᾿Ιωάν. 14:6), καὶ τὸ Πνεῦμα εἶνε ἐπίσης **«ἡ ἀλήθεια»;** (Α΄ ᾿Ιωάν. 5:6). ᾿Αλήθεια καὶ ἀγάπη εἶνε δύο πράγματα συνεζευγμένα. Κατὰ τὸν ᾿Απόστολο ᾿Ιωάννη ἀγαποῦν **«ἐν ἀληθείᾳ»**, ἀληθινά, **«οἱ ἐγνωκότες τὴν ἀλήθειαν»**, ὅσοι ἔχουν γνωρίσει τὴν ἀλήθεια (Β΄ ᾿Ιωάν. 1). ῞Ετσι ὁ ᾿Ιωάννης ἐξαρτᾷ τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. ῾Ο δὲ Παῦλος, διὰ τῆς φράσεως **«ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ»** (᾿Εφ. 4:15), στὴν ἀλήθεια συναρτᾷ τὴν ἀγάπη. ῎Αν ἡ ἀγάπη διαζευχθῇ ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ἐκφυλίζεται. Αἱρετικοὶ ἔφθασαν μέχρι τοῦ σημείου νὰ θεωροῦν καὶ τὰ ὁμοφυλοφι-

λικὰ αἴσχη ἀγάπη, ἀσπασμοὺς ἀγγέλων! Χωρὶς τὴν ἀλήθεια ἡ ἀγάπη καταντᾷ ἀπάτη.

Ἡ Γραφὴ ἀπαιτεῖ ν' ἀγαποῦμε τὴν ἀλήθεια. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι **«τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι»**, δὲν δέχθηκαν δηλαδὴ ν' ἀγαπήσουν τὴν ἀλήθεια γιὰ νὰ σωθοῦν, αὐτοὶ βαίνουν πρὸς τὴν ἀπώλεια, αὐτοὶ θὰ κολασθοῦν (Β΄ Θεσ. 2:10-11). Οἱ οἰκουμενισταὶ δὲν ἔχουν ἀληθινὴ ἀγάπη, διότι δὲν ἀγαποῦν τὴν ἀλήθεια, ὑποτιμοῦν καὶ καταφρονοῦν τὰ δόγματα τῆς Πίστεως.

Οἱ οἰκουμενισταί, μὴ ἀγαπώντας τὴν ἀλήθεια, ἀλλ' ὑποτιμώντας καὶ καταφρονώντας τὴν ἀλήθεια, δὲν ἀγαποῦν τὸν ἴδιο τὸ Θεό, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια, καὶ ἀφοῦ ἀπαιτεῖ νὰ σεβώμεθα τὴν ἀλήθεια μέχρι τὴν ἐλαχίστη διδασκαλία.

Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, καίτοι κόπτονται περὶ ἀγάπης, δὲν ἀγαποῦν ἐκείνους, ποὺ πρώτους ἔπρεπε μετὰ τὸ Θεὸ νὰ ἀγαποῦν, δὲν ἀγαποῦν τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα, τοὺς Ὀρθοδόξους. Οἱ πιστοί, οἱ ἀληθῶς Ὀρθόδοξοι, ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἐχθρούς τους, καὶ προσεύχονται γι' αὐτούς, καὶ σὲ ἀνάγκη τοὺς βοηθοῦν. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἀγαποῦν τοὺς κακοδόξους καὶ μισοῦν τοὺς Ὀρθοδόξους. Ὅταν συναντῶνται μὲ Παπικούς, Προτεστάντες καὶ Μονοφυσῖτες, μάλιστα ἀξιωματούχους, καὶ ἰδίως μὲ καρδιναλίους καὶ μὲ τὸν πάπα, ἀνοίγει ἡ καρδούλα τους καὶ λάμπουν τὰ πρόσωπά τους. Ἐναγκαλίζονται, ἀσπάζονται

ἀλλήλους, συντρώγουν, συμπίνουν, συζητοῦν ἐπιχαρίτως, ἐγκωμιάζουν ἀλλήλους, ἀνταλλάσσουν δῶρα, προχωροῦν σὲ συμπροσευχὲς ἐκτὸς καὶ ἐντὸς ναῶν, σὲ ἐγκάρδιες προσφωνήσεις καὶ ἀντιφωνήσεις, σὲ συνεορτασμούς, σὲ αἱρετικὲς δηλώσεις, ἀκόμη καὶ σὲ συλλείτουργα! Ἡ Γραφὴ καὶ οἱ Κανόνες, ποὺ ἀπαγορεύουν τοὺς συγχρωτισμοὺς μὲ τοὺς αἱρετικούς, δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἀπὸ τοὺς οἰκουμενιστάς. Οἱ οἰκουμενισταὶ προχωροῦν σὲ θρησκευτικοὺς συγχρωτισμοὺς καὶ μὲ ἀλλοθρήσκους!

Καὶ ἐνῷ ἔτσι φέρονται οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς αἱρετικοὺς καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους, ὅταν δοῦν συνειδητὸ Ὀρθόδοξο, ζωντανὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ διαμαρτύρεται γιὰ τὶς οἰκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις καὶ ἐνέργειες, δὲν ἀνοίγει ἡ καρδούλα τους, ἀλλὰ κλείνει, καὶ αἰσθάνονται ἀλλεργία, καὶ ἐπιθυμοῦν τὸ συντομώτερο ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν παρουσία του. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἐπικριτάς των ἐξ αἰτίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ πολεμίους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἰδίως τοῦ Παπισμοῦ, καὶ ὑπερασπιστὰς τῶν Ὀρθοδόξων

παραδόσεων θέτουν ὑπὸ δυσμένειαν. Τοὺς χαρακτηρίζουν ἀκραίους, φανατικούς, φονταμενταλιστάς, ταλιμπάν! Τοὺς παύουν ἀπὸ ἐκκλησιαστικὲς θέσεις. Τοὺς ἀποκλείουν ἀπὸ ἐκκλησιαστικὰ μέσα δημοσιότητος, τοὺς διώκουν ποικιλοτρόπως. Ἀντιοικουμενισταὶ κληρικοί, πρόμαχοι τῆς Ὀρθοδοξίας, κεφάλαια τῆς Ἐκκλησίας, ἀπειλήθηκαν καὶ μὲ καθαίρεσι! Καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, ἐπειδὴ ἤλεγξα αἱρεσιάρχη καὶ ἀρχιοικουμενιστὴ ἀρχιεπίσκοπο, καί, γενικώτερα, ἐπειδὴ πολεμῶ τὸν Οἰκουμενισμό, ἀφωρίσθηκα!

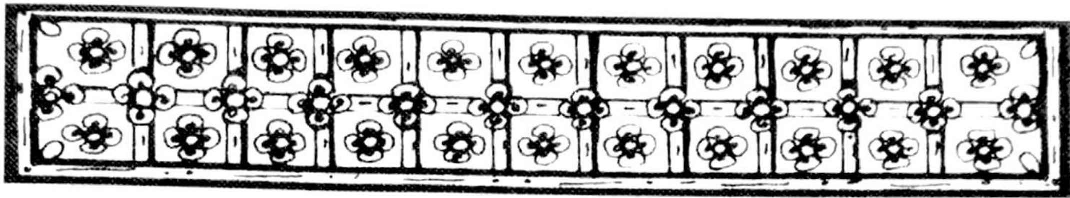

Ναί, οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας ἀντιπαθοῦν τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ἀγαποῦν τοὺς κακοδόξους. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη τους πρὸς τοὺς κακοδόξους δὲν εἶνε ἀληθινή. Ἂν ἦταν ἀληθινή, θὰ ἤλεγχαν τοὺς κακοδόξους γιὰ τὶς κακοδοξίες τους καὶ θ' ἀγωνίζονταν γιὰ τὴν ἐπιστροφή τους στὴ μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, τὴν κιβωτὸ τῆς σωτηρίας. Ἡ ἀγάπη τῶν οἰκουμενιστῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους δὲν εἶνε σωστή, διότι δὲν ἀποβλέπει στὴ σωτηρία τους. Ἂν ἀπέβλεπε στὴ σωτηρία τους, οἱ οἰκουμε-

νισταὶ θὰ κήρυτταν καὶ θὰ διακήρυτταν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τοὺς ἀλλοθρήσκους ὅ,τι κήρυτταν καὶ διακήρυτταν οἱ Ἀπόστολοι, ὅτι ὁ μόνος Σωτὴρ εἶνε ὁ Χριστός, ἡ δὲ Ἐκκλησία του εἶνε ὁ χῶρος, ὅπου περιέχεται καὶ ἀπ' ὅπου παρέχεται ἡ ἁγιαστικὴ καὶ σωστικὴ χάρις τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ οἰκουμενισταί, ἐπειδὴ παρουσιάζονται ὡς ἄνθρωποι ἀγάπης, ἀλλὰ πραγματικῶς δὲν ἔχουν ἀγάπη, εἶνε ὑποκριταὶ καὶ χαλκοὶ ἠχοῦντες καὶ κύμβαλα ἀλαλάζοντα κατὰ τὸν συνθέτη τοῦ ὕμνου τῆς ἀγάπης, τὸν οὐρανοβάμονα Παῦλο.

4. ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ;

(Μέρος 1ο)

Οἱ συνειδητοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀνησυχοῦν. Καὶ ἀνησυχοῦν ὡς πρὸς τὸ ὕψιστο ἰδανικό τους, τὴν ἁγιωτάτη Πίστι μας, τὴν Ὀρθοδοξία. Διότι βλέπουν, ὅτι τὸ ρεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, αὐτῆς τῆς παναιρέσεως καὶ πανθρησκείας τῆς ἐποχῆς μας, γίνεται ἰσχυρότερο· οἱ ἐπιβουλὲς κατὰ τῆς Πίστεως τῶν θιασωτῶν τῆς Νέας ἐποχῆς, τῆς Νέας τάξεως πραγμάτων καὶ τῆς Παγκοσμιοποιήσεως αὐξάνονται· καὶ οἱ προδοσίες εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας ἀπὸ ἡγέτες τῆς Ὀρθοδοξίας πληθύνονται. Καὶ ναὶ μὲν οἱ συνειδητοὶ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τὶς προφητεῖες τῆς Γραφῆς γνωρίζουν, ὅτι ἡ Πίστις δὲν θὰ διαλυθῇ καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ καταλυθῇ, ἀνησυχοῦν ὅμως, διότι πολλοὶ βαπτισμένοι Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ κλονίζονται καὶ χάνονται, καὶ ἔτσι τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα μειώνεται καὶ συρρικνώνεται.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος σὲ ὁμιλίες του πρὸς τὸ ἀνήσυχο χριστεπώνυμο πλήρωμα τονίζει: Θὰ κρατήσωμε τὶς

ἱερὲς παραδόσεις μας. Δὲν θ' ἀπεμπολήσωμε τίποτε ἀπ' αὐτές. Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς.

Ἐρωτοῦμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο: Λέγοντας, «Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς», τί ἐννοεῖτε, Μακαριώτατε; Ἐννοεῖτε νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στοὺς διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησία γενικῶς, ἢ στὸ πρόσωπό σας εἰδικῶς;

Ἂν ἐννοῆτε νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στοὺς διοικοῦντες τὴν Ἐκκλησία γενικῶς, ἐρωτοῦμε:

Πῶς νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται ὡς ἡ Κορυφὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ μὲ δηλώσεις καὶ πράξεις του ἀποδεικνύεται οἰκουμενιστὴς ἢ μᾶλλον ἀρχιοικουμενιστής; Ἡ Ὀρθοδοξία εἶνε ἡ ἀποστολικὴ παράδοσι ἀνόθευτη, γνησία. Ὁ Ἀπόστολος Βαρθολομαῖος κήρυττε, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι ὁ κόσμος πρέπει νὰ πιστεύσῃ στὸ Χριστό. Κηρύττει τὸ ἴδιο ὁ Πατριάρχης Βαρθολομαῖος; Κηρύττει δυστυχῶς, ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ ὅλες οἱ θρησκεῖες τὸν ἴδιο Θεὸ λατρεύουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο! Κηρύττει, ὅτι κατὰ τὶς Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις, τῶν ὁποίων εἶνε ὑπέρμαχος, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὶς ἄλλες θρησκεῖες δὲν πρέπει νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ Χριστό! Σὲ Παγκόσμιο Συνέδριο κατὰ τοῦ ρατσισμοῦ στὴ Ν. Ἀφρικὴ τὸ 2001 κήρυξε: *«Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δὲν ἐπιδιώκει νὰ πείσῃ τοὺς ἄλλους περὶ συγκεκριμένης τινὸς ἀντιλήψεως τῆς ἀληθείας ἢ τῆς*

ἀποκαλύψεως, οὔτε ἐπιδιώκει νὰ τοὺς μεταστρέψῃ εἰς συγκεκριμένον τινὰ τρόπον σκέψεως... Ὁποτεδήποτε οἱ ἄνθρωποι ἀντιδροῦν εἰς τὰς τοποθετήσεις καὶ τὰ πιστεύω τῶν ἄλλων μὲ βάσιν τὸν φόβον καὶ τὴν αὐτοδικαίωσιν, παραβιάζουν τὸ θεόσδοτον δικαίωμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων νὰ γνωρίσουν τὸν Θεὸν καὶ τὸν συνάνθρωπόν των μὲ τρόπον ποὺ προσιδιάζει εἰς τὴν ταυτότητά των ὡς λαῶν». Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ κ. Βαρθολομαῖος σχετικοποιεῖ τὶς ἔννοιες «Θεός», «Ἀλήθεια», «Ἀποκάλυψις», καὶ καταργεῖ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, **«Πορευθέντες μαθητεύσατε (=ἐκχριστιανίσετε) πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν»** (Ματθ. 28:19-20).

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος καταργεῖ τοὺς Ἱ. Κανόνες, ποὺ ἀπαγορεύουν συμπροσευχὲς καὶ συγχρωτισμοὺς μὲ τοὺς αἱρετικούς, καὶ ἀσυστόλως συμπροσεύχεται καὶ συγχρωτίζεται μ' αὐτούς. Συλλειτούργησε μὲ τὸν Πάπα, δὲν ἔφθασε δὲ μόνο στὸ Κοινὸ Ποτήριο, γιὰ νὰ γίνη πλήρης καὶ τελεία ἡ ἕνωσι μὲ τοὺς Παπικούς. Ἀλλὰ στὴ Ραβέννα λειτούργησε μὲ τὴν παρουσία στὸ ναὸ καὶ Παπικῶν καὶ ἀλλοθρήσκων καὶ μετέδωσε τὴ Θεία Κοινωνία καὶ σ' αὐτούς. Σ' ἐκδήλωσι τῶν Παπικῶν στὴν Κωνσταντινούπολι κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 2003 γιὰ τὴν 25η ἐπέτειο τῆς παποσύνης τοῦ σημερινοῦ Πάπα

ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐξεφώνησεν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον ἀναξιοπρεπῆ, δουλοπρεπῆ, ἐμετικό. Εἶπε μεταξὺ ἄλλων γιὰ τὸν σημερινὸ Πάπα: «*Τὸ ἀνάστημά του ὡς ἠθικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ ὄντως προφητικοῦ ἀρχηγοῦ ὄχι μόνον ὅλων τῶν καθολικῶν, ὄχι ἁπλῶς ὅλων τῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, εἶνε ἐρριζωμένον εἰς μίαν βαθεῖαν πίστιν προσωπικήν, καὶ εἰς τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ πίστις αὕτη ὀφείλει νὰ βιωθῇ οὕτως, ὥστε οἱ πάντες νὰ ἴδουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ ἐννοήσουν τὴν δικαιοσύνην, καὶ νὰ εὕρουν τὴν εἰρήνην. Εἶναι βαρὺ ἔργον τὸ νὰ εἶναί τις τοιοῦτο πρότυπον*». «*Ἐξετάζοντες τὴν σημερινὴν κατάστασιν τοῦ κόσμου, μᾶς εἶναι ὠφέλιμον νὰ κυττάξωμεν τὸ παράδειγμα ἑνὸς ἐξ ἡμῶν, ὄντως ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ, ἀνδρὸς καλοῦ καὶ τιμίου, ἀπεσταλμένου πρὸς πάντα ἄνθρωπον πάντων τῶν ἐθνῶν*» («Καθολική», 22-7-2003, σελ. 4 καὶ 5). Οὔτε πολὺ οὔτε λίγο, κατὰ τὸν Οἰκουμενικὸ καὶ οἰκουμενιστὴ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης Παῦλος Β΄, θρησκευτικὸς πλανητάρχης, ᾧ πάντες ὀφείλουσι προσκύνησιν καὶ ὑποταγήν!

Ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶνε ἔνοχος γιὰ τὴν ἐπαίσχυντη ἐκείνη καὶ κατάπτυστη Συμφωνία στὸ Μπάλαμαντ τοῦ Λιβάνου τὸ 1993. Συμφώνως πρὸς τὴ Συμφωνία ἐκείνη ἡ Ὀρθοδοξία, τὴν ὁποία φέρεται ὅτι ἐκπροσωπεῖ, δὲν ἔχει τὴν ἀποκλειστι-

κότητα καὶ μοναδικότητα ὡς Ἐκκλησία, δὲν εἶνε ἡ *«μία, ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία»*, ἀλλὰ καὶ ὁ Παπισμὸς εἶνε Ἐκκλησία, ἀδελφὴ Ἐκκλησία, καὶ μάλιστα ὁ Παπισμὸς ἔχει τὸ προβάδισμα ἔναντι τῆς Ὀρθοδοξίας! Ὁ μεγαλύτερος αἱρεσιάρχης κληρικὸς ὅλων τῶν αἰώνων, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας Στυλιανός, Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ὀρθοδόξων στὸν Διάλογο μὲ τοὺς Παπικοὺς καὶ ἐκπρόσωπος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ὑπέγραψε τὴν προδοτικὴ ἐκείνη Συμφωνία. Ταπεινὸς ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ θεολόγος καὶ ἱεροκήρυξ Νικόλαος Σωτηρόπουλος, ἤλεγξε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐστραλίας γιὰ τὴν προδοσία στὸ Μπάλαμαντ, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλες προδοσίες τῆς Πίστεως, φρικτὲς αἱρέσεις καὶ βλασφημίες του. Ὁ δὲ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης τί ἔπραξε; Δικαιολόγησε τὸν Αὐστραλίας, τὸν ἐγκωμίασε κατὰ καιρούς, τοῦ ἔδωσε πιστοποιητικὸ Ὀρθοδοξίας καὶ ἀφώρισε τὸν Σωτηρόπουλο!

Στὸ Ἐξωτερικὸ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς στὴ συντριπτικὴ πλειονοψηφία εἶνε οἰκουμενισταί. Καὶ μὲ τὶς οἰκουμενιστικὲς συμπεριφορὲς καὶ πράξεις τους ἀναστατώνουν καὶ βασανίζουν τὶς ψυχὲς τῶν πιστῶν. Καὶ γιατί στὸ Ἐξωτερικὸ ἡ συντριπτικὴ πλειονοψηφία τῶν κληρικῶν εἶνε οἰκουμενιστική, προκλητικῶς καὶ σκανδαλωδῶς οἰκουμενιστική; Διότι οἱ ἐν λόγῳ κληρικοὶ ἐμπνέονται καὶ κατευθύνονται ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατρι-

αρχείου, πνεῦμα οἰκουμενιστικό, πνεῦμα πονηρὸ καὶ ἀκάθαρτο...

Καὶ ἐρωτοῦμε πάλι: Πῶς νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη; Βεβαίως ὁ Πατριάρχης ὡρισμένες φορὲς ὁμιλεῖ μὲ γλῶσσα αὐστηρῶς Ὀρθόδοξη. Ἀλλ' ἄλλες φορὲς ὁμιλεῖ μὲ γλῶσσα οἰκουμενιστική, αἱρετική. Ὁ Πατριάρχης ἔχει διγλωσσία. Γιατί; Γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ καὶ τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ τοὺς οἰκουμενιστάς. Ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ ἱκανοποιῆ τοὺς οἰκουμενιστάς, ὑπὲρ τῶν ὁποίων προβαίνει καὶ σ' ἐνέργειες, καὶ νὰ ρίχνῃ στάχτη στὰ μάτια τῶν Ὀρθοδόξων. Ἀλλ' οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν εἴμεθα ἠλίθιοι, ὥστε νὰ μὴ καταλαβαίνωμε τὶ ἐνεργεῖ ὁ Σατανᾶς κατὰ τῆς Πίστεως. **«Οὐ γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν»** (Β΄ Κορ. 2:11). Δὲν ἀγνοοῦμε τὶς πανουργίες καὶ τὶς μεθοδεῖες τοῦ Σατανᾶ.

Κατόπιν ὅσων γράψαμε, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, ποὺ δὲν γράψαμε, ἐπαναλαμβάνουμε τὸ ἐρώτημα: Πῶς νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη;

Ἀλλὰ μήπως ὁ κ. Βαρθολομαῖος εἶνε ὁ μόνος Πατριάρχης, ποὺ ἐκτροχιάσθηκε ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς Ὀρθοδοξίας; Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας κ. Πέτρος ἀναγνωρίζει μυστήρια τῶν Μονοφυσιτῶν καὶ ὁμιλεῖ γιὰ ἕνωσι τῶν Ὀρθοδόξων μὲ τοὺς ἑτεροδόξους πρὸς ἐπανίδρυσι τῆς μιᾶς ἀρχαίας Ἐκκλησίας, λὲς καὶ ἡ Ἐκκλησία καταλύθηκε, γκρε-

μίσθηκε, ἀφανίσθηκε καὶ δὲν ὑπάρχει πλέον, ὁ δὲ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦς Χριστὸς εἶπε ψέμα, ὅταν βεβαίωνε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία θὰ εἶνε ἀκατάλυτη! Ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. Ἰγνάτιος ἔκανε πλήρη ἕνωσι μὲ τοὺς Μονοφυσῖτες καὶ ἔπρεπε τοὐλάχιστον αὐτὸς νὰ καθαιρεθῆ καὶ ν' ἀναθεματισθῆ. Ἀλλὰ δὲν βρέθηκε οὔτε ἕνας Ἐπίσκοπος, γιὰ νὰ παύση, ἔστω, τὸ μνημόσυνό του. Ἀπὸ τὰ παλαίφατα Πατριαρχεῖα παραμένει Ὀρθόδοξο τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε τὸ πρῶτο τῇ τάξει, ἐνῷ εἶνε τὸ τελευταῖο, διότι ἴσχυσαν πολιτικὰ κριτήρια καὶ ὄχι θρησκευτικά...

Καὶ στὸν Πατριάρχη λοιπὸν Ἀλεξανδρείας καὶ στὸν Πατριάρχη Ἀντιοχείας πῶς νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη; Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ διαφυλάξῃ Ὀρθόδοξο τὸν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ πιστοὶ νὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς Ἁγίους Τόπους χωρὶς βαρειὰ καρδιὰ καὶ νὰ προσκυνοῦν ἐκεῖ, **«οὗ ἔστησαν οἱ πόδες Κυρίου».**

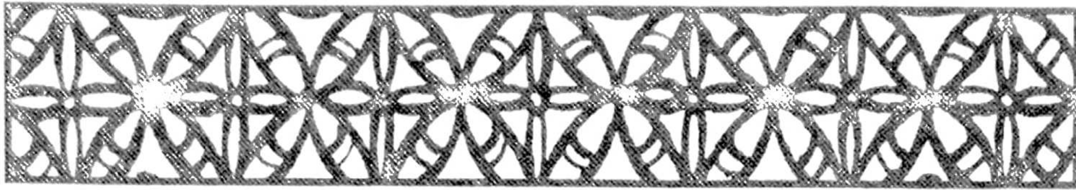
Ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικὸ ἂς ἔλθωμε στὸ Ἐσωτερικό, ἂς ἔλθωμε στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, τὴν πιὸ ὑπολογίσιμη σήμερα τοπικὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἐπειδὴ δὲν εἴχαμε τὴν πονηρία τῶν οἰκουμενιστῶν, ἀλλ' εἴχαμε, κατὰ τὴν ἔκφρασι τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ, **«ἀφελότητα καρδίας»** (Πράξ. 2:46), νομίζαμε, ὅτι ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀσχέτως ἄλλων πραγμάτων, δυσαρέστων, στὸ

θέμα τῆς Πίστεως εἶνε αὐστηρῶς Ὀρθόδοξη. Δυστυχῶς ὅμως πλανηθήκαμε. Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἔχει προσβάλει καὶ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχει ἐπιφέρει ἀπὸ ἄμβλυνσι τοῦ Ὀρθοδόξου αἰσθητηρίου μέχρι αἵρεσι. Μητροπολίτης δήλωσε, ὅτι οἱ προγαμιαῖες σχέσεις, τουτέστιν ἡ πορνεία, δὲν εἶνε ἁμαρτία. Ἄλλος Μητροπολίτης ὑποστήριξε τοὺς Μονοφυσῖτες. Ἄλλος ἐκτὸς ἄλλων κήρυξε, ὅτι μόνον οἱ Χιλιασταί, ἐπειδὴ ἀρνοῦνται τὸ δόγμα τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἶνε αἱρετικοί, ὅλοι δὲ οἱ ἄλλοι ἑτερόδοξοι, Παπικοί, Προτεστάντες καὶ λοιποί, εἶνε ἐν τάξει. Ἄλλος δήλωσε, ὅτι ἡ προσκύνησι τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ τῶν ἱερῶν λειψάνων εἶνε εἰδωλολατρία. Ἄλλος ἵδρυσεν ἄτυπη Θεολογικὴ Ἀκαδημία καὶ προσκαλεῖ οἰκουμενιστὰς καὶ ἄλλους ἀσεβεῖς καὶ ὁμιλοῦν. Ἄλλος ἔχει ἐγκάρδιες σχέσεις μὲ Παπικοὺς τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅλοι οἱ Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, ὑπέγραψαν Ἐγκύκλιο, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποία καλῶς ἔπραξεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ νὰ δεχθῇ τὸν Πάπα. Βεβαίως πολλοὶ διαφωνοῦσαν. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ δηλώσῃ δημοσίως τὴ διαφωνία του. Ὑπέκυψε στὴν οἰκουμενιστικὴ πίεσι... Ἐπίσης κανεὶς ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχες τοὺς ἐνόχους γιὰ ἀντορθόδοξες καὶ οἰκουμενιστικὲς δηλώσεις καὶ ἐνέργειες δὲν τιμωρήθηκε. Καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς καλοὺς θεωρουμένους Ἱεράρχες δὲν ὕψωσε ρω-

μαλέα φωνὴ κατὰ τῶν ἐκτρεπομένων ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ δὲν ἔπαυσε τὸ μνημόσυνο οὔτε τοῦ Πατριάρχου Ἀντιοχείας, ποὺ προχώρησε σὲ πλήρη ἕνωσι μὲ τοὺς Μονοφυσῖτες.

Καὶ πῶς λοιπὸν νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος;

5. ΠΩΣ ΝΑ ΕΧΩΜΕ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ;
(Μέρος 2ο)

Μὲ τὸ λόγο του, «Νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς», μήπως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Χριστόδουλος δὲν ἐννοεῖ νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στοὺς ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας γενικῶς, ἀλλ' ἐννοεῖ νὰ ἔχωμε ἐμπιστοσύνη στὸ πρόσωπό του εἰδικῶς; Ἂς ἔλθωμε λοιπὸν καὶ στὴ Μακαριότητά του.

Ἀρχικῶς, ὅταν ὁ κ. Χριστόδουλος ἐξελέγη Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, χαρήκαμε. Καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἐνθρόνισί του ἐξεφώνησε τὸν μνημειώδη ἐκεῖνο λόγο· καὶ ὅταν ἔγιναν οἱ μεγαλειώδεις ἐκεῖνες λαοσυνάξεις· καὶ ὅταν ἀκούσθηκαν ὑπέροχες ὁμιλίες καὶ μεγάλες ἐξαγγελίες καὶ ἐπαγγελίες, ἰδίως περὶ καθάρσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐνθουσιαστήκαμε. Ἠλπίσαμεν, ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν νέον Ἰσραήλ. Ἀλλ' ἤδη ἄγει τὸ ἕκτον ἔτος, ἀφ' οὗ ἐγένετο Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ οὐδὲν γενναῖον ἐγένετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Στὴν ἑξαετία τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς ἐξουσίας του εἴδαμε στὸν Ἀρχιεπίσκοπο ὡρισμένα καλά: Πλουσία γνῶσι, σπανία ὁμιλητικὴ ἱκανότητα, πλουσία

διασπορὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀκάματη δραστηριότητα. Ἀλλὰ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο εἴδαμε καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα λυποῦν καὶ ἀπογοητεύουν τοὺς συνειδητοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Εἴδαμε διπλωματία καὶ διγλωσσία, ποὺ δὲν συνᾴδουν πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἴδαμε μεγαλομανία καὶ ἐπιδειξιομανία, ποὺ δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. **«Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι»**, παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος (Ρωμ. 12:16). Εἴδαμε πολυτέλεια, ἀσυμβίβαστη πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς πτωχείας καὶ ἁπλότητος. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν παραγγελία τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τὸν Ἐπίσκοπο Τιμόθεο, **«Μηδὲν ποιῶν κατὰ πρόσκλισιν»** (Α΄ Τιμ. 5:21), εἴδαμε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο νὰ ἐνεργῇ ἐκλογὲς Ἀρχιερέων εὐνοιοκρατικῶς, ἐκλέγοντας «ἡμετέρους». Ἀντιθέτως πάλι πρὸς τὴν ἀποστολικὴ παραγγελία, **«Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις»** (Α΄ Τιμ. 5:22), ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προέβη σὲ χειροτονίες διαβεβλημένων προσώπων. Βεβαίως ἐξελέγησαν καὶ χειροτονήθηκαν καὶ ἀδιάβλητα πρόσωπα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀμνηστεύει τὸν Ἀρχιεπίσκοπο γιὰ τὴν ἐκλογὴ καὶ τὴ χειροτονία τῶν διαβεβλημένων προσώπων. Κληρικοί, μάλιστα καὶ Ἐπίσκοποι, ἀποδεδειγμένως σκανδαλοποιοὶ μὲ σεξουαλικά, οἰκονομικὰ καὶ ἄλλα βοῶντα σκάνδαλα, τυγχάνουν ὄχι

ἁπλῶς ἀνοχῆς, ἀλλὰ καὶ προστασίας. Ἀντιθέτως δὲ δύο ἀπὸ τοὺς ἀδιαβλήτους Μητροπολῖτες, τοὺς ὁποίους ἐξεθρόνισεν ὁ μακαρίτης Σεραφείμ, παραμένουν καὶ ἐπὶ Χριστοδούλου ἀδικημένοι καὶ συκοφαντούμενοι ὡς «ἀκοινώνητοι».

Ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποφαινόμενος παραμένω «ἀφωρισμένος», διότι διέπραξα... τὸ ἔγκλημα νὰ ἐλέγξω αἱρεσιάρχη Ἀρχιεπίσκοπο καὶ νὰ ὑπερασπίσω τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Πίστι τοῦ Χριστοῦ. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος, βλέποντας, ὅτι δὲν δύναται νὰ σταθῆ κατηγορία ἐναντίον μου στὴν Αὐστραλία, μετέθεσε τὸ θέμα στὴν Ἑλλάδα. Ἀντιφάσκοντας πρὸς ὅ,τι ἀνακοινώθηκε ἀρχικῶς, ἰσχυρίσθηκε, ὅτι ἀφωρίσθηκα γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπεισόδια στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς Μεταμορφώσεως Κηφισιᾶς στὶς 5 Αὐγούστου 1993! Ὡς τέκνο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνθηκα πρὸς τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μου καὶ ζήτησα ν' ἀποφανθῆ περὶ τοῦ ἂν ὁ περιβόητος ἀφορισμός μου εἶνε δίκαιος ἢ ἄδικος, ἔγκυρος ἢ ἄκυρος. Ἀλλ' ἀπάντησι δὲν δόθηκε, προφανῶς γιὰ λόγους σκοπιμότητος, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστηθῆ ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ μερικοὶ ἄλλοι. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος ἐξεδήλωσε καλὴ πρόθεσι, ἀλλὰ δὲν προχώρησε, ἔμεινε στὴν καλὴ πρόθεσι, διότι ἡ καλὴ πρόθεσι δὲν στοιχίζει, ἐνῷ οἱ ἡρωικὲς ἀποφάνσεις καὶ ἀποφάσεις στοιχίζουν. Γιὰ ὑψηλοὺς ὅμως τίτλους, μνημόνευσι ὀνομάτων καὶ δικαιοδοσίες ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δίνει μάχες μὲ

τὸν Πατριάρχη... Μερικοὶ νομίζουν, ὅτι ὁ ἀφορισμός μου μὲ ἀπασχολεῖ σοβαρῶς. Ἀλλὰ δὲν μὲ ἀπασχολεῖ σοβαρῶς. Τὸν θεωρῶ ἀστεῖο καὶ γελοῖο. Τιμὴ καὶ ὄχι μομφὴ γιὰ μένα. Καὶ εὐχαριστῶ τὸ Θεό, διότι μὲ ἀξίωσε ν' ἀφορισθῶ γιὰ τ' ὄνομά του. Θίγω δὲ τὸ θέμα τοῦ ψευτοαφορισμοῦ μου, καθὼς ἔθιξα καὶ ἄλλα θέματα, πρὸς ἔλεγχο τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησία. Δυστυχῶς ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία καὶ ἐπὶ Χριστοδούλου διαπράττει κραυγαλέες ἀδικίες καὶ ἀνέχεται κραυγαλέες ἀδικίες, δὲν ἀγωνίζεται ὑπὲρ δικαιοσύνης, δὲν κάνει τίποτε γενναῖο καὶ ἡρωικὸ πρὸς ἀποκατάστασι τοῦ δικαίου.

Τόσο λείπει τὸ γενναῖο φρόνημα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Διοίκησι, ὥστε φοβεῖται τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τῶν κοσμικῶν, ἰδίως τῶν δημοσιογράφων, καὶ δὲν τολμᾷ νὰ ἐκδώση μία ἐγκύκλιο, μὲ τὴν ὁποία νὰ ἐλέγχῃ τὴν ἀναίδεια καὶ τὴν ἀναισχυντία τῶν γυναικῶν, ποὺ ἐμφανίζονται δημοσίως ἡμίγυμνες καὶ σχεδὸν ὁλόγυμνες, καὶ πέταξαν ἔξω καὶ τὶς κοιλιές τους καὶ τοὺς ὀμφαλούς τους, καὶ εἰσέρχονται ἀσυστόλως καὶ στοὺς ἱεροὺς ναούς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κάλεσε τοὺς νέους νὰ ἔλθουν στὴν Ἐκκλησία ὅπως εἶνε. Μ' αὐτὸ τὸ λόγο ἐμεῖς νομίζουμε, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος δὲν ἐξέφρασε μοντερνιστικὴ ἀντίληψι, δὲν ἐνέκρινε τὶς γυμνιστικὲς καὶ τὶς ἔξαλλες μόδες, ἀλλ' ἤθελε νὰ εἰπῇ: Ἐλᾶτε στὴν Ἐκκλησία ὅπως εἶσθε καὶ θὰ τὰ βροῦμε. Οἱ νέοι ὅμως ἐξέλαβαν τὸ λόγο τοῦ Προκαθημένου μὲ

μοντερνιστικὴ ἔννοια, ἐμφανίζονται δημοσίως καὶ εἰσβάλλουν καὶ στοὺς ναοὺς ὅπως θέλουν, καὶ ὅταν κανεὶς τοὺς κάνῃ παρατήρησι ἢ τοὺς συμβουλεύσῃ νὰ ἔχουν σεμνὴ ἐμφάνισι, ἐπικαλοῦνται τὸ λόγο τοῦ Προκαθημένου λέγοντας αὐθαδέστατα: Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε νὰ ἐμφανιζώμεθα ὅπως εἴμεθα. Καλλίτερα καταλαβαίνετε σεῖς ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο;... Μεγάλη ζημιὰ στὴ νεότητα ἔκανε ὁ ἀρχιεπισκοπικὸς λόγος. Καὶ ἂν ὄντως αὐτὸς ὁ λόγος δὲν ἦταν μοντερνιστικός, ἀλλὰ παρεξηγήθηκε, ὅπως ἐμεῖς νομίζουμε, δὲν ἔπρεπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις καὶ νὰ ἄρῃ τὴν παρεξήγησι; Ἀλλὰ ποῦ τόλμη γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὰ εἰρωνικὰ σχόλια τοῦ κόσμου;

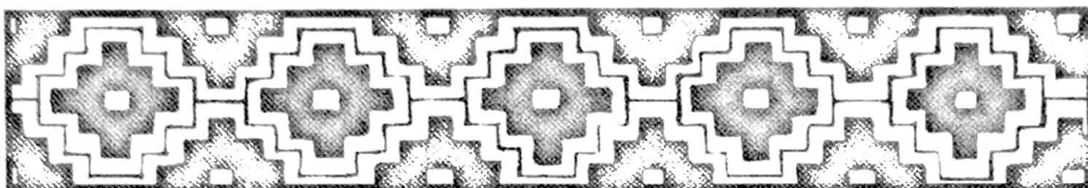
Ὁ Ἀπόστολος γράφει: «**Ἐπεφάνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι**» (Τίτ. 2:11-12). Ὡς πρὸς τὸ «**σωφρόνως**» καὶ «**δικαίως**», ὡς πρὸς τὴ χριστιανικὴ ἠθικὴ δηλαδή, ὁ Μακαριώτατος ἔχει χαλαρὲς ἀντιλήψεις συμφώνως πρὸς ὅσα προηγουμένως γράψαμε. Καὶ ὡς πρὸς τὸ «**εὐσεβῶς**», ὡς πρὸς τὴ χριστιανικὴ πίστι δηλαδή, ποῖες ἀντιλήψεις ἔχει καὶ ποῖες συμπεριφορές; Ἤλεγξε ποτὲ τοὺς Πατριάρχες γιὰ τὸν Οἰκουμενισμό τους, γιὰ τὶς ἐκτροπές τους ἀπὸ τὶς γραμμὲς τῆς Ὀρθοδοξίας; Ἤλεγξε

τὸν χειρότερο αἱρετικὸ κληρικὸ ὅλων τῶς αἰώνων, τὸν Αὐστραλίας Στυλιανό; Τιμώρησε ἢ ἤλεγξε τοὐλάχιστον οἰκουμενιστὰς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς ὁποίας εἶνε Προκαθήμενος; Ἀλλὰ πῶς νὰ τιμωρήση ἢ νὰ ἐλέγξη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος οἰκουμενιστάς, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ἀποδεικνύεται οἰκουμενιστής; Τάσσεται ὑπὲρ τῆς συνεχίσεως τοῦ Διαλόγου μὲ τοὺς Παπικούς, καίτοι μέχρι τώρα ὁ Διάλογος ἀπεδείχθη ἄκαρπος, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος. Ἔχει πολλὰ «σῦρ' τα φέρ' τα» μὲ τοὺς Παπικούς, καίτοι τὰ αὐξανόμενα ἀνοίγματα πρὸς αὐτοὺς ἐγκυμονοῦν κίνδυνο σχίσματος, ὅπως ὡμολόγησεν ἄλλος οἰκουμενιστὴς Ἱεράρχης, ὁμογάλακτος ἐν Χριστῷ ἀδελφός του. Θὰ μείνη δὲ στὴν Ἱστορία ὡς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔφερε στὴν Ἑλλάδα τὸν Πάπα. Ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης ρητῶς λέγει, νὰ μὴ δεχώμεθα στὸ σπίτι μας καὶ νὰ μὴ χαιρετίζωμε διδάσκαλο αἱρέσεως (Β' Ἰωάν. 10). Ὁ πιστὸς λαὸς ἀντιδροῦσε στὸν ἐρχομὸ τοῦ Πάπα ὡς θρησκευτικοῦ ἀρχηγοῦ καὶ στὴν ὑποδοχή του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία. Ἀλλ' ὁ κ. Χριστόδουλος, ὑπεράνω τοῦ Ἀποστόλου καὶ τοῦ πιστοῦ λαοῦ θέτοντας τὸν ἑαυτό του, τὸ θέλημά του, ἄναψε πράσινο στὸν θρησκευτικὸ πλανητάρχη καὶ ἦλθε στὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε ἐπισημότατα. Καὶ ναὶ μὲν μίλησε γιὰ δογματικὲς διαφορὲς τῶν Ὀρθοδόξων πρὸς τοὺς Ρωμαιοκαθολικούς, ἀλλὰ τὸν προσφώνησε ὡς «ἁγιώτατον» καὶ ὡς «Ἐπίσκοπον Ρώμης»,

ἐνῷ οἱ αἱρετικοὶ δὲν ἔχουν ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ ἱερωσύνη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τάσσεται καὶ ὑπὲρ τῶν Διαθρησκειακῶν Συναντήσεων, καὶ συγκαλεῖ τέτοιες Συναντήσεις. Ξέφυγαν δὲ ἀπὸ τὸ ἕρκος τῶν ὀδόντων του καὶ καθαρῶς αἱρετικὲς ἐκφράσεις. Πρὸς Μουσουλμάνους εἶπε: Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ σας νὰ σᾶς εὐλογῇ! Ἐπίσης δήλωσε: Ὅλοι ἀνήκουμε στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν πιστεύουν καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν εἶνε Χριστιανοί! Ὥστε στὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἐκκλησία δηλαδή, ἀνήκουν καὶ οἱ ἀλλόθρησκοι! Κήρυγμα πανθρησκείας.

Μακαριώτατε! Κατόπιν ὅσων ἀναφέραμε, ἀλλὰ καὶ ἄλλων, τὰ ὁποῖα παραλείψαμε, ὁ εὐσεβὴς λαός, ποὺ γνωρίζει τὴν Πίστι καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πῶς μπορεῖ νὰ σᾶς ἔχῃ ἐμπιστοσύνη; Σᾶς σεβόμεθα ὡς Ἀρχιεπίσκοπο, προσευχόμεθα γιὰ σᾶς (ἐνῷ οἱ μεγάλοι καὶ τρανοί, μὲ τοὺς ὁποίους εὐχαριστεῖσθε νὰ ἐπικοινωνῆτε καὶ νὰ συναναστρέφεσθε, δὲν προσεύχονται), ἐκτιμοῦμε καὶ θαυμάζουμε ὡρισμένα προσόντα, μὲ τὰ ὁποῖα σᾶς προίκισε ὁ Θεός, ἀλλὰ γιὰ ὡρισμένες ἀντιλήψεις σας καὶ συμπεριφορὲς σὲ θέματα πνευματικότητος καὶ Πίστεως κλονιζόμεθα ἀπέναντί σας, θλιβόμεθα καὶ ἀνησυχοῦμε σοβαρῶς. Μὴν ἀκούετε ἐπιπολαίους, ἰδιοτελεῖς καὶ κόλακες ἀνθρώπους. Ἀκοῦστε εἰλικρινεῖς φωνὲς συνειδητῶν Χριστιανῶν, ποὺ ἀγαποῦν τὸ Θεὸ καὶ ἀγαποῦν καὶ ἐσᾶς. Εἶσθε εὐφυής, εὐφυέ-

στατος. Ἀλλά, παρὰ τὴν εὐφυΐα σας, ἀδικεῖτε τὸν ἑαυτό σας καὶ τὴν Ἐκκλησία. Χρησιμοποιήσετε τὴν εὐφυΐα σας καὶ τὴν ἐξουσία σας γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ σας. Ἀλλάξετε νοοτροπία καὶ πορεία. Βαδίσετε ἀκριβῶς πάνω στὶς γραμμὲς τῆς Ὀρθοδοξίας. Πορευθῆτε στὰ ἴχνη τῶν Πατέρων, ἰδίως τῶν προμάχων τῆς Πίστεως. Ἀγαπήσετε καὶ ἐκτιμήσετε ὑπεράνω ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὸν πιστὸ καὶ ταπεινὸ λαό, διότι κυρίως γι' αὐτὸν ὑπάρχετε ὡς ἐκκλησιαστικὸς ἡγέτης, καὶ αὐτὸς εἶνε τὸ κριτήριο τῆς ἀληθείας καὶ ὁ φύλαξ τῆς Πίστεως. Ἀλλοιωθῆτε τὴν ἀλλοίωσι τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου. Καὶ ὅταν ὁ πιστὸς λαὸς διαπιστώση τέτοια ἀλλοίωσι, θὰ σᾶς περιβάλη μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη του, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς δώση πλουσία τὴ χάρι του, καὶ θὰ ἐκτελέσετε τὸν τόσο ὑψηλὸ ὅσο καὶ δύσκολο προορισμό σας, καὶ θ' ἀναδειχθῆτε ὄντως δοῦλος Χριστοῦ κατὰ τό ὄνομά σας, καὶ θὰ εὐαρεστήσετε στὸ Θεὸ καὶ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναχωρώντας ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμο δὲν θὰ πᾶτε κάτω, ἀλλὰ θὰ πᾶτε ἐπάνω, καὶ θὰ εἶσθε ὄντως μακαριώτατος.

6. ΖΗΤΟΥΜΕ ΔΙΑΛΟΓΟ

Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας εἶνε ὑπέρμαχοι τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Καὶ ἐμεῖς εἴμεθα ὑπὲρ τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἀλλὰ κατ' ἀρχήν. Ὅταν δὲν ὑπάρχουν προϋποθέσεις γιὰ τὴ διεξαγωγὴ διαλόγου, καὶ προπάντων εἰλικρίνεια, ὁ δὲ διάλογος ἀποβαίνῃ ἄκαρπος, ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιος γιὰ τὴν Ἐκκλησία, τότε ἐρρέτω ὁ διάλογος!

Ἐν τούτοις οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες ἐπιμένουν στὸν διάλογο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ εὐσεβὴς λαὸς ἔχει ἀντιρρήσεις ὡς πρὸς τὸν διάλογο, καὶ γενικώτερα ὡς πρὸς τὶς θρησκευτικὲς σχέσεις καὶ τοὺς συγχρωτισμοὺς μὲ ἑτεροδόξους, καὶ πολλοὶ σκανδαλίζονται ἀπὸ τοὺς ἐναγκαλισμοὺς Ὀρθοδόξων καὶ αἱρετικῶν, γι' αὐτὸ καὶ ἐμεῖς ζητοῦμε διάλογο τῶν οἰκουμενιστῶν ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας, Πατριαρχῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Μητροπολιτῶν καὶ λοιπῶν, μὲ ἐμᾶς τοὺς διαφωνοῦντες.

Οἱ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν προπάντων γιὰ τὸν εὐσεβῆ λαό· γι' αὐτοὺς ποὺ πιστεύουν στὴν Ὀρθοδοξία, προσεύχονται, ἐκκλησιάζονται τακτι-

κῶς, ἐξομολογοῦνται τὶς ἁμαρτίες τους, κοινωνοῦν τὸν Κύριο, ἐκδηλώνουν ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ φιλοῦν τὰ χέρια τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ δὲ οἱ πιστοὶ διαφωνοῦν πρὸς τὸν Οἰκουμενισμό, καὶ μάλιστα πρὸς τὶς οἰκουμενιστικὲς ἀντιλήψεις, δηλώσεις καὶ ἐνέργειες ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πολλοὶ σκανδαλίζονται ἐξ αἰτίας αὐτῶν, γι' αὐτὸ οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες εἶνε ὑποχρεωμένοι ν' ἀνοίξουν διάλογο μὲ ἐκπροσώπους τοῦ πιστοῦ λαοῦ, καὶ νὰ προσαγάγουν τὰ ἐπιχειρήματά τους γιὰ τὰ οἰκουμενιστικὰ φρονήματα καὶ τὴν οἰκουμενιστικὴ τακτική τους, καί, ἂν ἔχουν δίκαιο, νὰ πείσουν γι' αὐτὸ τὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τὸν καθησυχάσουν, ἀλλὰ νὰ ἡσυχάσουν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις τοῦ λαοῦ.

Παναγιώτατε, Μακαριώτατοι, Σεβασμιώτατοι καὶ πάντες οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας! Ἐμεῖς οἱ ἀντιοικουμενισταί, ἄλλοι ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ καὶ ἄλλοι ἡγέτες, ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαθαίνουμε πράγματα διαφορετικὰ καὶ ἀντίθετα πρὸς τὰ δικά σας φρονήματα καὶ τὶς δικές σας στάσεις καὶ πράξεις ἐν σχέσει μὲ τοὺς αἱρετικούς. Καὶ ἀποροῦμε πῶς ἄλλα διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφὴ καὶ ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄλλα φρονεῖτε καὶ πράττετε ἐσεῖς.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, τοῦ ὁποίου, ὅπως κατὰ κόρον

τονίζετε, εἶσθε *«εἰς τόπον καὶ τύπον»*, δίνει μεγάλη σημασία καὶ σ' ἕνα **«ἰῶτα»** καὶ σὲ μία **«κεραία»**, γραμμοῦλα, τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀποκλείει ἀπὸ τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ **«λύσῃ»**, θ' ἀκυρώσῃ, θ' ἀπορρίψῃ καὶ **«μίαν τῶν ἐλαχίστων ἐντολῶν»** (Ματθ. 5:18,19). Ὁ Χριστὸς ἐπίσης συνιστᾷ νὰ προσέχωμε ἀπὸ τοὺς **«ψευδοπροφήτας»**, τοὺς ψευδοδιδασκάλους, τοὺς αἱρετικούς, καὶ χαρακτηρίζει αὐτοὺς **«λύκους ἐν ἐνδύμασι προβάτων»**, προβατοσχήμους λύκους (Ματθ. 7:15).

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος χαρακτηρίζει τοὺς αἱρετικοὺς **«λύκους βαρεῖς μὴ φειδομένους τοῦ ποιμνίου»** (Πράξ. 20:29). Καὶ **«μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν»** συνιστᾷ νὰ τοὺς ἐγκαταλείπωμε ὡς διεστραμμένους (Τίτ. 3:10). Ἕνα δὲ διεστραμμένο, ποὺ διέστρεφε τὶς ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ, ἤλεγξε μὲ αὐστηροτάτη γλῶσσα: **«Ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥᾳδιουργίας, υἱὲ Διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;»**. Δὲν τὸν ἤλεγξε δὲ μόνο, ἀλλ' ἐξήγγειλε καὶ ἄμεση τιμωρία του ἀπὸ τὸν Κύριο, τύφλωσι, πρὸς μετάνοιαν. Ὁ Παῦλος ἐξαπέλυεν ἀναθέματα ἐναντίον τῶν αἱρετικῶν (Γαλ. 1:8,9) καὶ ἀφώριζεν αἱρετικοὺς καὶ τοὺς παρέδιδε στὸ Σατανᾶ γιὰ νὰ βασανίζωνται πρὸς διόρθωσιν (Α' Τιμ. 1:20).

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ὁμιλεῖ γιὰ **«αἱρέσεις ἀπω-**

λείας» (Β΄ Πέτρ. 2:1). Συμφώνως πρὸς τὸν ἀποστολικὸ τοῦτο λόγο, οἱ αἱρέσεις εἶνε διδασκαλίες, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἀπώλεια, στὴν κόλασι, στὴν αἰώνια δυστυχία. Χαρακτηρίζει δὲ καὶ ὁ Πέτρος τοὺς αἱρετικοὺς μὲ αὐστηροτάτη γλῶσσα, **«κατάρας τέκνα!»** (Β΄ Πέτρ. 2:14).

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Ἰωάννης, ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης, εἶνε αὐστηρότατος ἀπέναντι τῶν αἱρετικῶν. Τοὺς χαρακτηρίζει **«ἀντιχρίστους»** (Α΄ Ἰωάν. 2:18, Β΄ Ἰωάν. 7). Καὶ διδάσκαλο αἱρέσεως συνιστᾷ νὰ μὴ δεχώμεθα στὸ σπίτι μας καὶ νὰ μὴ τὸν χαιρετίζωμε, ἀλλιῶς γινόμεθα συνένοχοί του (Β΄ Ἰωάν. 10-11).

Καὶ ὁ ἀδελφόθεος Ἰούδας εἶνε καταπέλτης ἐναντίον τῶν αἱρετικῶν. Ἡ Ἐπιστολή του εἶνε γεμάτη ἀστροπελέκια κατ' αὐτῶν.

Ὅπως δὲ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι, ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἦταν σφοδροὶ πολέμιοι τῶν αἱρέσεων καὶ ἐκφράζονταν μὲ τὴ μεγαλύτερη αὐστηρότητα γιὰ τοὺς αἱρετικούς. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρουμε, ὅτι ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, ὁ μεγαλύτερος προφήτης τῆς Ὀρθοδοξίας, σὲ στιγμὴ προφητικῆς ἐμπνεύσεως εἶπε γιὰ τὸν Πάπα: *«Τὸν Πάπα νὰ τὸν καταρᾶσθε. Εἶνε ἀντίχριστος. Θὰ εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ»*. Ἡ τελευταία φράσι, *«θὰ εἶνε ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ»*, δεικνύει, ὅτι ὁ ἅγιος Κοσμᾶς μίλησε γιὰ τὸν Πάπα ὡς προφήτης, καὶ ἄρα θεοπνεύστως καὶ ἀλαθήτως.

Παναγιώτατε, Μακαριώτατοι, Σεβασμιώτατοι καὶ λοιποὶ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας! Ἐμεῖς οἱ ἀντιοικουμενισταὶ ζητοῦμε διάλογο μαζί σας, γιὰ νὰ μᾶς λύσετε τὶς ἀπορίες μας. Γιατί ὁ Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Πατέρες ἦταν αὐστηρότατοι ἀπέναντι τῶν αἱρετικῶν καὶ σφοδροὶ πολέμιοί των, ἐνῷ ἐσεῖς ἔχετε ἄλλες ἀντιλήψεις καὶ ἐγκάρδιες σχέσεις μὲ τοὺς αἱρετικούς; Μήπως ἐσεῖς ἀντιλαμβάνεσθε ὀρθῶς τὸ Χριστό, τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Πατέρες, ἐμεῖς δὲ τοὺς ἀντιλαμβανόμεθα ἐσφαλμένως; Ἢ μήπως ἐκεῖνοι εἶχαν στενὸ πνεῦμα, ἐσεῖς δὲ ἔχετε εὐρύ, ἐκεῖνοι ἐπίσης εἶχαν λιγώτερη ἀγάπη, ἐσεῖς δὲ ἔχετε μεγαλύτερη; Ἢ μήπως τὸ Εὐαγγέλιο δὲν ἔχει διαχρονικὴ σημασία, οἱ καιροὶ ἄλλαξαν (Νέα γὰρ ἐποχή), καὶ πρέπει ν' ἀλλάξη καὶ τὸ Εὐαγγέλιο; Ζητοῦμε διάλογο, δημόσιο διάλογο, διὰ τοῦ Τύπου ἢ τῆς Ραδιοφωνίας ἢ τῆς Τηλεοράσεως ἢ καὶ ὅλων τῶν μέσων τῆς δημοσιότητος, γιὰ νὰ μᾶς λύσετε τὶς ἐν λόγῳ ἀπορίες καὶ ἄλλες σχετικές, καί, ἂν λύσετε τὶς ἀπορίες, νὰ ἡσυχάσωμε ἐμεῖς ἀπὸ σᾶς καὶ ἐσεῖς ἀπὸ μᾶς.

Ὁ Χριστὸς ἔκανε διάλογο καὶ μὲ μιὰ ἁμαρτωλὴ γυναῖκα, ἀκόμη καὶ μὲ τοὺς θανασίμους ἐχθρούς του. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες, οἱ φέροντες στὰ ἐγκόλπιά τους τὸ Χριστὸ καὶ φερόμενοι ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ καταδεχθοῦν νὰ κάνουν διάλογο μὲ τὸν πιστὸ λαό; Ὁ Χριστὸς εἶπε, **«Μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων»**

(Ματθ. 18:10). Οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ θὰ καταφρονήσουν ὁλόκληρο πιστὸ λαό; Ὁ Χριστὸς εἶπε, «**Ὃς ἂν σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης**» (Ματθ. 18:6). Φοβερὸς λόγος! Πολὺ σοβαρὸ τὸ νὰ σκανδαλίσῃ κανεὶς σὲ θέμα ἠθικῆς. Ἀλλὰ πολὺ σοβαρώτερο τὸ νὰ σκανδαλίσῃ κανεὶς σὲ θέμα πίστεως. Οἱ οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν οἰκουμενισμό τους ἔχουν σκανδαλίσει ἀναριθμήτους σὲ θέματα πίστεως. Καὶ δὲν θὰ θελήσουν νὰ ἄρουν τὸν σκανδαλισμὸ ἀναριθμήτων ψυχῶν; Καὶ ἂν θεωροῦν τοὺς ἑαυτούς των σοφοὺς καὶ ἐμᾶς ἀνοήτους, πάλιν εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν διάλογο μαζί μας, διότι ὁ Ἀπόστολος λέγει: «**Σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί**» (Ρωμ. 1:14).

Ἐκπρόσωποι τοῦ πιστοῦ λαοῦ, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, μετὰ χαρᾶς θὰ μετάσχουν στὸν προτεινόμενο διάλογο. Ἐμπρὸς λοιπόν, οἰκουμενισταὶ ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας! «*Δεῦτε καὶ διαλεχθῶμεν*»! Καὶ ἂν ἀπὸ τὸν διάλογο ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔχετε δίκαιο, θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμε. Ἀλλ' ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἔχετε ἄδικο, τότε νὰ ἐγκαταλείψετε τὸν ὀλισθηρὸ δρόμο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ νὰ ἐπανενταχθῆτε ἀκριβῶς στὶς αἰώνιες γραμμὲς τῆς Ὀρθοδοξίας, γιὰ νὰ εἶσθε ἄξιοι ἡγέτες τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἄξιοι τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἀπὸ τὸν πιστὸ λαό.

7. ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΚΑΤΑ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΝ

Ὅλες οἱ Θρησκεῖες καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τὸν ἴδιο Θεὸ λατρεύουν μὲ διαφορετικὸ τρόπο.

Τάδε ἔφη ἡ Αὐτοῦ Θειοτάτη Παναγιότης, ἡ Κορυφὴ τῆς Ὀρθοδοξίας, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος. Καὶ προτοῦ ὁ Παναγιώτατος εἰπῇ αὐτὰ τὰ λόγια, εὐκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ συναγάγῃ κανεὶς τὸ νόημα αὐτῶν τῶν λόγων ἀπὸ ἄλλα λόγια του, καὶ ἀπὸ οἰκουμενιστικὲς καὶ διαθρησκειακὲς ἐνέργειές του. **«Οὐ γὰρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν»** (Β΄ Κορ. 2:11).

Τάδε ἔφη ὁ κ. Βαρθολομαῖος. Ἀλλ᾿ ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ ἄλλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, λέγουν τὰ αὐτὰ ἢ παρόμοια: Ὅλες οἱ Θρησκεῖες εἶνε καλές. Ὅλες οἱ Θρησκεῖες ἀποβλέπουν στὸ καλό. Ὅλες οἱ Θρησκεῖες ἔχουν τὸν αὐτὸ Θεὸ μὲ διαφορετικὸ ὄνομα.

Ὅλοι βεβαίως οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἔμφυτο τὸ θρησκευτικὸ συναίσθημα. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀντι-

λαμβάνονται καὶ αἰσθάνονται, ὅτι ὑπάρχει τὸ Θεῖον. Ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι λατρεύουν τὸν αὐτὸ Θεό; Ὄχι, κ. Βαρθολομαῖε καὶ πάντες οἱ ὁμόφρονες! Γιὰ νὰ λατρεύουν ὅλοι τὸν αὐτὸ Θεό, τὸν ἀληθινὸ Θεό, ἀπαραίτητη προϋπόθεσι εἶνε νὰ πιστεύουν ὅλοι σ' αὐτὸν καὶ νὰ μὴν ἀποστατοῦν ἀπ' αὐτόν. Ἀλλὰ δὲν πιστεύουν ὅλοι στὸν ἀληθινὸ Θεό, καὶ συνεπῶς δὲν λατρεύουν ὅλοι τὸν ἀληθινὸ Θεό. Γιὰ τοὺς ἐθνικοὺς ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: «**Ἤλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόνος φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν**» (Ρωμ. 1:23). Ἀντικατέστησαν τὴν ἔνδοξη μορφὴ τοῦ ἀθανάτου Θεοῦ μὲ ὁμοίωμα (εἴδωλο) τῆς μορφῆς τοῦ θνητοῦ ἀνθρώπου καὶ πετεινῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν. Γράφει ἐπίσης ὁ ἀπόστολος: «**Μετήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει παρὰ τὸν κτίσαντα**» (Ρωμ. 1:25). Τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Θεὸ ἀντικατέστησαν μὲ τὸ ψεῦδος, καὶ προσκύνησαν καὶ λάτρευσαν τὴν κτίσι, ὄχι τὸν Κτίστη. Ἐρωτοῦμε, Παναγιώτατε: Ὅσοι λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ ὅσοι λατρεύουν «**τὴν κτίσιν**», τὰ «**τετράποδα**» κλπ., λατρεύουν ὅλοι τὸν αὐτὸ Θεό; Ἐρωτοῦμε ἐπίσης: «**Ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ**», ἡ ἀλήθεια δηλαδὴ γιὰ τὸ Θεό, καὶ «**τὸ ψεῦδος**» εἶνε τὸ αὐτὸ πρᾶγμα;

Ὁ προφήτης Ἠλίας, ὁ μεγαλύτερος τῆς Παλαιᾶς

Διαθήκης, βλέποντας, ὅτι ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ παρασύρθηκε ἀπὸ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, σὰν τοὺς οἰκουμενιστάς, στὴ λατρεία τοῦ Βάαλ, δὲν εἶπε, «Δὲν πειράζει· ὁ ἴδιος Θεὸς εἶνε ὁ Γιαχβὲ καὶ ὁ Βάαλ», ἀλλ' ὠργίσθη, ἔκλεισε μὲ τὴν προσευχή του τὸν οὐρανὸ ἐπὶ τριάμιση ἔτη, ἤλεγξε βασιλέα καὶ λαό, ἀπέδειξε μὲ θαῦμα, ὅτι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς εἶνε ὁ Γιαχβέ, καὶ μὲ παρόρμησι τοῦ Θεοῦ θανάτωσε τοὺς προφῆτες τοῦ Βάαλ καὶ τοὺς ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης.

Δὲν νομίζετε, Παναγιώτατε, ὅτι σεῖς γιὰ τὸ Θεὸ ἔχετε διαφορετικὸ φρόνημα ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ ἀπὸ τὸν προφήτη Ἠλία; Δὲν νομίζετε ἐπίσης, ὅτι μὲ τέτοιο φρόνημα τὴν ἐποχὴ τοῦ προφήτου Ἠλία θὰ ἤσασθε μεταξὺ τῶν ἱερέων τῆς αἰσχύνης καὶ δὲν θὰ γλυτώνατε ἀπὸ τὸ μαχαῖρι του; Ὁ ὑφιστάμενός σας Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας, οἰκουμενιστὴς καὶ αὐτός, ὅπως σεῖς, καὶ αἱρετικός, σκέφθηκε, φαίνεται, τί θὰ πάθαινε, ἂν ζοῦσε τὴν ἐποχὴ τοῦ προφήτου Ἠλία, καὶ παρουσίασε τὸν προφήτη ὡς ἐγκληματία!

Ἄλλες Θρησκεῖες εἶνε μονοθεϊστικὲς καὶ ἄλλες πολυθεϊστικές. Οἱ ὀπαδοὶ τῶν μονοθεϊστικῶν Θρησκειῶν πιστεύουν σ' ἕνα Θεό, οἱ ὀπαδοὶ τῶν πολυθεϊστικῶν Θρησκειῶν πιστεύουν σὲ πολλοὺς Θεούς. Καὶ ἐρωτοῦμε, Παναγιώτατε: Πῶς ὁ ἕνας Θεὸς τῆς μονοθεϊστικῆς Θρησκείας εἶνε ὁ ἴδιος μὲ τοὺς πολλοὺς Θεοὺς τῆς πολυθεϊστικῆς Θρησκείας;

῾Η Παλαιὰ Διαθήκη εἶνε θεόπνευστη. ᾿Αλλ᾿ οἱ ᾿Ιουδαῖοι ἐν πολλοῖς παρερμήνευσαν τὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Παρερμήνευσαν καὶ τὸ Θεό. Παραδέχονται ἕνα μόνο πρόσωπο στὴ Θεότητα, τὸν Πατέρα. Καὶ πῶς τώρα, κ. Βαρθολομαῖε, ὁ Θεὸς τοῦ ᾿Ιουδαϊσμοῦ εἶνε ὁ ἴδιος μὲ τὸν τριαδικὸ Θεὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ;

Πῶς ἐπίσης ὁ Θεὸς τοῦ ᾿Ισλαμισμοῦ, ὁ ᾿Αλλάχ, εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸ Θεὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὅπου ὁ Χριστὸς λατρεύεται ὡς Θεός, ἐνῷ ὁ ᾿Ισλαμισμὸς δὲν θεωρεῖ τὸ Χριστὸ Θεό, ἀλλ᾿ ἄνθρωπο προφήτη, καὶ μάλιστα κατώτερο ἀπὸ τὸν Μωάμεθ;

Πῶς πάλι ὁ Θεὸς τοῦ Βουδδισμοῦ, ὁ Βούδδας, ἄνθρωπος ποὺ θεοποιήθηκε, εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸ Χριστό, Θεὸ ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος; ῾Ομοίως, πῶς ὁ Κομφούκιος τῆς Θρησκείας τοῦ Κομφουκιανισμοῦ, ἄνθρωπος θεοποιηθείς, εἶνε ὁ αὐτὸς μὲ τὸ Χριστό, Θεὸ ἐνανθρωπήσαντα;

Θρησκεία εἶνε καὶ ὁ Μασονισμός, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ κείμενά του. Καὶ Θεὸς τοῦ Μασονισμοῦ, ὅπως ἐπίσης ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰ κείμενά του, εἶνε ὁ ῾Εωσφόρος. Καὶ πῶς λοιπόν, κ. Βαρθολομαῖε, ὁ Θεὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ὁ ἴδιος μὲ τὸ Θεὸ τοῦ Μασονισμοῦ, τὸν ῾Εωσφόρο; Καὶ πῶς δὲν καταδίκασες τὸ Μασονισμό; Καὶ πῶς δὲν ἀφώρισες κανένα μασόνο; Καὶ πῶς δὲν ἀπάντησες στὸ ἐπανειλημμένως τεθὲν διὰ τοῦ «᾿Ορθοδόξου Τύπου» ἐρώτημα γιὰ τὸ ἂν ὁ Μασονισμὸς συμβι-

βάζεται μὲ τὸ Χριστιανισμό; Ὁ πιστὸς λαός, κ. Βαρθολομαῖε, δὲν τρώγει κουτόχορτο, καταλαβαίνει τὶ συμβαίνει...

Θρησκεία εἶνε καὶ ὁ Σατανισμός, μὲ Θεὸ τὸ Σατανᾶ, μὲ σατανοναούς, μὲ σατανοπαπᾶδες, μὲ σατανοκηρύγματα, μὲ σατανολειτουργία, μὲ σατανολατρεία, μὲ ὄργια ἀνηθικότητος καὶ μὲ ἀνθρωποθυσίες πρὸς τιμὴν τοῦ Σατανᾶ. Ὁ Θεὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ὁ ἴδιος μὲ τὸ Θεὸ τοῦ Σατανισμοῦ, τὸ Σατανᾶ; **«Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ;»** (Β΄ Κορ. 6:14-15). Δὲν λησμονοῦμε δέ, ὅτι ὁ φίλος σας Πάπας σὲ διαχριστιανικὴ καὶ διαθρησκειακὴ σύναξι προσευχῆς γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου κάλεσε πρὸ ἐτῶν στὴν Ἀσσίζη καὶ μάγους καὶ σατανιστάς. Μετεῖχε δὲ στὴ σύναξι καὶ Ὀρθόδοξος Ἱεράρχης...

Κατὰ τὴν αὐθεντικὴ ἀπόφανσί σας, κ. Βαρθολομαῖε, ὅλοι οἱ λαοὶ λατρεύουν τὸν αὐτὸ Θεὸ μὲ διαφορετικὸ τρόπο. Ν' ἀναφέρωμε στὴν Παναγιότητά σας ὡρισμένους τρόπους λατρείας τοῦ Θεοῦ σὲ ἄλλες Θρησκεῖες; Στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θρησκεία, τὴν ὁποία οἱ Δωδεκαθεϊσταὶ ἀγωνίζονται νὰ νεκραναστήσουν, ἡ Θεότης λατρεύεται καὶ μὲ αἰσχρὲς τελετὲς καὶ μὲ πορνεῖες καὶ μὲ ὁμοφυλοφιλίες, πρῶτοι δὲ στὴν ἀνηθικότητα εἶνε οἱ ἴδιοι οἱ Θεοί! Στὸ Μουσουλμανισμὸ ὁ Θεὸς λατρεύεται καὶ μὲ πόλεμο κατὰ τῶν ἀπίστων, τῶν γκιαούρηδων, τῶν ὀπαδῶν ὅλων τῶν ἄλλων Θρησκειῶν. Ἐπὶ τέσ-

σαρες αἰῶνες πόσα μαρτύρια, πόσες σφαγὲς ὑπέστημεν ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Μουσουλμάνους! Στὸ Σατανισμὸ ὁ Σατανᾶς, **«ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου»** (Β΄ Κορ. 4:4), λατρεύεται καὶ μὲ αἰσχρότητες καὶ μὲ ἀνθρωποθυσίες. Μητέρες σφάζουν τὰ παιδιά τους καὶ τὰ προσφέρουν θυσία στὸ Σατανᾶ! Συμφωνεῖτε, κ. Βαρθολομαῖε, μὲ αὐτοὺς τοὺς τρόπους λατρείας τοῦ Θεοῦ σὲ ἄλλες Θρησκεῖες; Πρέπει νὰ συμφωνῆτε, ἀφοῦ ὑποστηρίζετε, ὅτι σ' ὅλες τὶς Θρησκεῖες ὁ ἴδιος Θεὸς λατρεύεται μὲ διαφορετικὸ τρόπο, καὶ ὅτι πρέπει νὰ σεβώμεθα τὴ διαφορετικότητα κάθε Θρησκείας...

Ἂν σὲ ὅλες τὶς Θρησκεῖες λατρεύεται ὁ αὐτὸς Θεός, καὶ ὅλες οἱ Θρησκεῖες εἶνε καλὲς καὶ σεβαστές, γιατί, Παναγιώτατε, ὁ Χριστὸς ἵδρυσε νέα Θρησκεία; Ὑπῆρξα αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς τοῦ ἑξῆς ἐπεισοδίου: Ὁ πατὴρ Παΐσιος, ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἀσκητὴς τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁ ἅγιος καὶ θαυματουργός, μιλοῦσε σὲ ὁμάδα ἐπισκεπτῶν, στὴν ὁποία ἦταν καὶ ἕνας μεγάλος ἐπιχειρηματίας καὶ πλούσιος, μεγάλος καὶ πλούσιος ὄχι μόνο σὲ χρῆμα, ἀλλὰ καὶ σὲ ἐγωισμό, ὅπως συνήθως συμβαίνει σὲ μεγιστᾶνες τοῦ πλούτου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀκούαμε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ μὲ ἱερὸ δέος τὸν μεγάλο χαρισματοῦχο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ αὐτὸ μὲ τὸν μεγαλοεπιχειρηματία. Αὐτὸς σὲ μιὰ στιγμὴ παρενέβη αὐθαδῶς καὶ εἶπε: Ὅλες οἱ Θρησκεῖες εἶνε καλές,

τὸ ἴδιο εἶνε. Ἀγρίεψε ὁ π. Παΐσιος, ὕψωσε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του καὶ τὸν ἤλεγξε ἀποτόμως. Βρὲ βλάκα, τοῦ εἶπε, ἂν ἦταν ὅλες οἱ Θρησκεῖες καλὲς καὶ τὸ ἴδιο, γιατί ὁ Χριστὸς ἦλθε καὶ ἵδρυσε νέα Θρησκεία; Λυποῦμαι τὰ ἔξοδά σου, γιὰ νὰ ἔλθῃς στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ νὰ μᾶς πῇς αὐτὴ τὴ βλακεία. Ἔτσι, Παναγιώτατε, ὁ πραγματικῶς ἅγιος μίλησε σ' ἐκεῖνο τὸν διαθρησκειακὸ καὶ πανθρησκειακὸ ἐπιχειρηματία. Μίλησε μὲ παρρησία Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, προκατόχου σας... Βλάξ, Παναγιώτατε, βλὰξ εἶνε ὄντως ὁποιοσδήποτε ἐξομοιώνει τὴ Θρησκεία τοῦ Χριστοῦ μὲ τὶς ἄλλες Θρησκεῖες. Βλάξ, διότι δὲν διακρίνει τὸ ἀσυγκρίτως ἀνώτερο ἀπὸ τὸ ἀσυγκρίτως κατώτερο.

Ἂν σὲ ὅλες τὶς Θρησκεῖες λατρεύεται ὁ αὐτὸς Θεός, γιατί ὁ Χριστὸς ἔδωσε ἐντολὴ καὶ οἱ Ἀπόστολοι κήρυξαν σὲ ὅλα τὰ ἔθνη τὸ Χριστιανισμό, καὶ τὴ μοναδικότητα τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ καὶ Σωτῆρος; Γιατί εἶπε, **«Μαθητεύσατε** (= ἐκχριστιανίσατε) **πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»;** (Ματθ. 28:19). Γιατί ἐπίσης εἶπε, γιὰ ὅσους θ' ἄκουαν τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου, **«ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται»;** (Μάρκ. 16:16). Γιατί ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι δὲν ἦταν διαθρησκειακοὶ καὶ πανθρησκειακοί; Γιατί δὲν ἔλεγαν καὶ δὲν

ἔπρατταν ὅ,τι λέγετε καὶ πράττετε σεῖς, κ. Βαρθολομαῖε;

Παναγιώτατε, ἡ Χριστιανικὴ Πίστι, τὴν ὁποία τυπικῶς ἐκπροσωπεῖτε καὶ οὐσιαστικῶς προδίδετε μὲ πλῆθος προδοτικὲς δηλώσεις καὶ ἐνέργειες, διαφέρει ἀπὸ τὶς ἄλλες Θρησκεῖες ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴ γῆ. Διότι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε Θρησκεία ἐξ ἀποκαλύψεως, ὅπως ἀποδεικνύουν ἀναρίθμητα τεκμήρια, προφητεῖες, θαύματα κ.ἄ., ἐνῷ οἱ ἄλλες Θρησκεῖες εἶνε κατασκευάσματα ἀνθρώπων μὲ πλάνες καὶ μὲ πάθη. Ὁ Θεὸς ἐπίσης τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, ἐνῷ οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν εἶνε ὅλοι ἀνεξαιρέτως δαιμόνια. Δὲν τὸ λέγουμε ἐμεῖς, τὸ λέγει ὁ Ψαλμῳδὸς θεοπνεύστως: **«Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια»** (Ψαλμ. 95:5). Στὶς ἄλλες Θρησκεῖες δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς Θεός, δροῦν δαιμόνια, τὰ ὁποῖα λατρεύονται ὡς θεοί. Οἱ Ἰουδαῖοι παρώξυναν τὸ Θεὸ καὶ ὑπέστησαν αἰχμαλωσία καὶ ἐξορία **«θύσαντες δαιμονίοις καὶ οὐ Θεῷ»** (Βαρ. 4:7). Οἱ θυσίες στὰ εἴδωλα δὲν εἶνε θυσίες στὸ Θεό, ἀλλὰ στὰ δαιμόνια, ποὺ κρύπτονται στὰ εἴδωλα. Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει: **«Ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῷ»** (Α΄ Κορ. 10:20).

Παναγιώτατε! Τὰ θεόπνευστα καὶ ἱερὰ κείμενα τοῦ Χριστιανισμοῦ σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως διδάσκουν ἀντίθετα πρὸς ὅ,τι γιὰ τὶς Θρησκεῖες καὶ γιὰ τὸ Θεὸ διδάσκετε ἐσεῖς. Ἐσεῖς διδάσκετε, ὅτι σὲ

ὅλες τὶς Θρησκεῖες λατρεύεται ὁ αὐτὸς Θεός. Ἡ Ἁγία Γραφὴ διδάσκει, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἡ μόνη ἀληθινὴ Θρησκεία, Θρησκεία ἐξ ἀποκαλύψεως, καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶνε ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός, στὶς ἄλλες δὲ Θρησκεῖες δὲν λατρεύεται ὁ αὐτὸς Θεός, ὁ ἀληθινός, ἀλλὰ λατρεύονται τὰ δαιμόνια, ἀφοῦ **«Πάντες οἱ θεοὶ τῶν ἐθνῶν δαιμόνια»**, καί, **«Ἃ θύει τὰ ἔθνη, δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῷ»**. Βεβαίως, Παναγιώτατε, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ πιστεύετε ὅ,τι θέλετε καὶ νὰ κάνετε ὅ,τι θέλετε. Δημοκρατία ἔχουμε! Ἀλλ᾽ ἀφοῦ ἔχετε ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντορθόδοξες ἀντιλήψεις, καὶ προβαίνετε σὲ ἀντιχριστιανικὲς καὶ ἀντορθόδοξες δηλώσεις καὶ ἐνέργειες, δὲν ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ εἶσθε κληρικός, καὶ μάλιστα Πατριάρχης, καὶ νὰ ἐμφανίζεσθε ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. Οἱ εὐρεῖες μᾶζες τοῦ λαοῦ, ποὺ ἔχουν μεσάνυκτα σὲ θέματα πίστεως καὶ πνευματικότητος, μπορεῖ νὰ σᾶς ὑποδέχωνται μὲ ἀνθοδέσμες καὶ νὰ σᾶς ραίνουν μὲ ροδοπέταλα. Ἀλλ᾽ οἱ συνειδητοὶ χριστιανοί, ὁ πιστὸς καὶ εὐσεβὴς λαός, γιὰ τὸν ὁποῖο κυρίως ὑπάρχουν οἱ ποιμένες, δὲν σᾶς ὑποφέρει, κ. Βαρθολομαῖε. Δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας συνειδητὸς χριστιανός, ποὺ νὰ ὁμιλῇ εὐφήμως γιὰ σᾶς. Μὲ ἄλλα πράγματα, καὶ προπάντων μὲ τὶς προδοσίες τῆς Πίστεως, ἔχετε κατασκανδαλίσει τοὺς πιστούς, ἔχετε καταταράξει τὶς συνειδήσεις τους. Μέρα καὶ νύκτα σκέπτονται,

πῶς ἡ Ἐκκλησία θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ σᾶς, τὸν ὑπέρμαχο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Πανθρησκείας. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀρχὴ καὶ ἐξουσία γιὰ νὰ σᾶς καθαιρέσῃ; Καὶ γι' αὐτὸ κάνετε ὅ,τι θέλετε; Ὑπάρχει ὅμως ὁ πιστὸς κλῆρος καὶ λαός, ὁ ὁποῖος ἐξ αἰτίας σας τελεῖ ἐν βρασμῷ. Ὑπάρχει **«λέβης ὑποκαιόμενος»**, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ ξεχειλίσῃ καὶ νὰ σᾶς κάψῃ. Ὑπάρχει καὶ ὁ θάνατος, ὁ ὁποῖος ταπεινώνει τὸν ἐγωισμὸ ὅλων, καθαιρεῖ καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους ἄρχοντες. Ὑπάρχει καὶ τὸ αἰώνιο πῦρ, εἴτε τὸ πιστεύετε εἴτε δὲν τὸ πιστεύετε. Ὁ Χριστιανισμός, εἴπαμε, ἔχει ἀναρίθμητα τεκμήρια τῆς ἀληθείας του. Βαδίζετε πρὸς τὴν ἀπώλεια, Προκαθήμενε τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἔχετε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Ὀρθοδοξία μὲ ἀπόστασι μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Καὶ γιατί ν' ἀπολεσθῆτε; Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ ἀπολεσθῇ κανείς. Ὁ Θεὸς **«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»** (Α΄ Τιμ. 2:4). Πολεμεῖτε πολὺ τὴν **«ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας»**. Καὶ πολεμώντας τὴν **«ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας»** πολεμεῖτε τὴ σωτηρία σας. Μετανοήσετε. Ἡ μετάνοια δὲν εἶνε εὐτελισμός, ἀλλὰ ψυχικὸς ἡρωισμὸς καὶ σωτηρία. Ἐπιστρέψετε στὴν Ὀρθοδοξία. Καὶ σωθῆτε ἀπὸ τὴ φωτιά. Καὶ μὲ τὴ μετάνοιά σας καὶ τὴν ὀρθοτόμησι τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας βοηθήσετε νὰ σωθοῦν καὶ ἄλλοι.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἱ οἰκουμενισταὶ κατηγοροῦν ἐμᾶς τοὺς ἀντιοικουμενιστάς, ὅτι εἴμεθα ἐναντίον τοῦ διαλόγου μὲ τοὺς ἑτεροδόξους. Ἀλλ᾿ ἡ κατηγορία εἶνε συκοφαντία. Διότι κατ᾿ ἀρχὴν δὲν εἴμεθα ἐναντίον, ἀλλ᾿ ὑπὲρ τοῦ διαλόγου. Καὶ ὄχι μόνο μὲ τοὺς ἑτεροδόξους, ἀλλὰ μὲ κάθε ἄνθρωπο. Ἀγαποῦμε τὸν διάλογο. Καὶ τὸν ἀγαποῦμε ὄχι μόνον ὡς Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ ὡς Ἕλληνες. Οἱ πρόγονοί μας οἱ φιλόσοφοι διαλέγονταν γιὰ τὴν εὕρεσι καὶ τὴν κατοχύρωσι τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ ὀρθοῦ. Περίφημοι εἶνε οἱ διάλογοι τοῦ Πλάτωνος. Καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Πίστεώς μας, ὁ Χριστός, διαλεγόταν. Περιφημότατοι εἶνε οἱ διάλογοι τοῦ Ἰησοῦ μὲ τὸ Νικόδημο καὶ τὴ Σαμαρείτιδα. Καὶ κάθε πιστὸς διαλέγεται, συζητεῖ μὲ καλοὺς καὶ μὲ κακούς, μὲ ὁμοφρονοῦντες καὶ μὲ ἀντιφρονοῦντες. Ἀλλὰ δὲν διαλέγεται συνεχῶς, δὲν συζητεῖ ἀκαταπαύστως. Ὅταν διαπιστώνῃ ἀνειλικρίνεια, πείσμονα ἀντίδρασι καὶ ἐσκεμμένη διαστρέβλωσι τῆς ἀληθείας, διακόπτει τὸν διάλογο, παύει τὴ συζήτησι ὡς ἄκαρπη καὶ ἐπιβλαβῆ.